

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

2 aprilie 2020 *

Cuprins

Cadrul juridic	5
Dreptul internațional	5
Dreptul Uniunii	5
Directiva 2011/95/UE	5
Deciziile 2015/1523 și 2015/1601	6
Istoricul litigiilor și procedurile precontencioase	11
Procedura în fața Curții	14
Cu privire la acțiuni	14
Cu privire la admisibilitate	14
Cu privire la excepțiile de inadmisibilitate din cauzele C-715/17, C-718/17 și C-719/17, întemeiate pe faptul că acțiunile sunt lipsite de obiect și contrazic obiectivul procedurii prevăzute la articolul 258 TFUE	15
– Argumentația părților	15
– Aprecierea Curții	15
Cu privire la excepțiile de inadmisibilitate în cauzele C-715/17 și C-718/17, întemeiate pe o încălcare a principiului egalității de tratament	18
– Argumentația părților	18
– Aprecierea Curții	18
Cu privire la excepția de inadmisibilitate din cauza C-718/17, întemeiată pe o încălcare a dreptului la apărare în cursul procedurii precontencioase	19
– Argumentația părților	19

* Limbile de procedură: ceha, maghiara și polona.

– Aprecierea Curții.....	20
Cu privire la excepția de inadmisibilitate din cauza C-719/17, întemeiată pe lipsa de precizie sau pe incoerența cererii introductive	23
– Argumentația părților	23
– Aprecierea Curții.....	23
Cu privire la fond.....	25
Cu privire la materialitatea neîndeplinirii obligațiilor invocate	25
Cu privire la mijloacele de apărare întemeiate de Republica Polonă și de Ungaria pe articolul 72 TFUE coroborat cu articolul 4 alineatul (2) TUE	26
Argumentația părților	26
Aprecierea Curții	27
Cu privire la motivul în apărare întemeiat de Republica Cehă pe disfuncționalitatea și pe lipsa de eficacitate de care ar fi suferit mecanismul de transfer prevăzut de Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 în aplicarea sa concretă	32
Argumentația părților	32
Aprecierea Curții	33
Cu privire la cheltuielile de judecată	35

„Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru – Deciziile (UE) 2015/1523 și (UE) 2015/1601 – Articolul 5 alineatele (2) și (4)-(11) din fiecare dintre aceste decizii – Măsuri provizorii în domeniul protecției internaționale în beneficiul Republicii Elene și al Republicii Italiene – Situație de urgență caracterizată de un aflus brusc de resortisanți ai țărilor terțe pe teritoriul anumitor state membre – Transferul acestor resortisanți pe teritoriul altor state membre – Procedura de transfer – Obligația statelor membre de a indica la intervale regulate și cel puțin o dată la trei luni numărul solicitanților de protecție internațională care pot fi transferați rapid pe teritoriul lor – Obligații consecutive care conduc la transferul efectiv – Interese ale statelor membre legate de securitatea națională și de ordinea publică – Posibilitatea unui stat membru de a invoca articolul 72 TFUE pentru a nu aplica actele dreptului Uniunii care au un caracter obligatoriu”

În cauzele conexate C-715/17, C-718/17 și C-719/17,

având ca obiect acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulate în temeiul articolului 258 TFUE, introduse la 21 și la 22 decembrie 2017,

Comisia Europeană, reprezentată de Z. Malůšková, de A. Stobiecka-Kuik, de G. Wils și de A. Tokár, în calitate de agenți,

reclamantă,

împotriva

Republicii Polone, reprezentată de E. Borawska-Kędzierska și de B. Majczyna, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de:

Republica Cehă, reprezentată de M. Smolek, de J. Vlácil, de J. Pavliš și de A. Brabcová, în calitate de agenți,

Ungaria, reprezentată de M. Z. Fehér, în calitate de agent,

interveniente (cauza C-715/17),

Comisia Europeană, reprezentată de Z. Malůšková, de A. Stobiecka-Kuik, de G. Wils și de A. Tokár, în calitate de agenți,

reclamantă,

împotriva

Ungariei, reprezentată de M. Z. Fehér și de G. Koós, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de:

Republica Cehă, reprezentată de M. Smolek, de J. Vlácil, de J. Pavliš și de A. Brabcová, în calitate de agenți,

Republica Polonă, reprezentată de E. Borawska-Kędzierska și de B. Majczyna, în calitate de agenți,

interveniente (cauza C-718/17),

și

Comisia Europeană, reprezentată de Z. Malůšková, de A. Stobiecka-Kuik, de G. Wils și de A. Tokár, în calitate de agenți,

reclamantă,

împotriva

Republicii Cehe, reprezentată de M. Smolek, de J. Vlácil, de J. Pavliš și de A. Brabcová, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de:

Ungaria, reprezentată de M. Z. Fehér, în calitate de agent,

Republica Polonă, reprezentată de E. Borawska-Kędzierska și de B. Majczyna, în calitate de agenți,
interveniente (cauza C-719/17),

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna A. Prechal (raportoare), președintă de cameră, domnul K. Lenaerts, președintele Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei a treia, doamna L. S. Rossi și domnii J. Malenovský și F. Biltgen, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: domnul M. Aleksejev, șef de unitate,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 mai 2019,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 31 octombrie 2019,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin cererea introductivă formulată în cauza C-715/17, Comisia Europeană solicită Curții să constate că, prin faptul că nu a indicat la intervale regulate și cel puțin o dată la trei luni un număr adecvat de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați rapid pe teritoriul său, Republica Polonă nu și-a îndeplinit, începând cu 16 martie 2016, obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia (UE) 2015/1523 a Consiliului din 14 septembrie 2015 de instituire a unor măsuri provizorii în domeniul protecției internaționale în beneficiul Italiei și al Greciei (JO 2015, L 239, p. 146) și al articolului 5 alineatul (2) din Decizia (UE) 2015/1601 a Consiliului din 22 septembrie 2015 de instituire a unor măsuri provizorii în domeniul protecției internaționale în beneficiul Italiei și al Greciei (JO 2015, L 248, p. 80), precum și, pe cale de consecință, obligațiile ulterioare de transfer care îi revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din fiecare dintre aceste două decizii.
- 2 Prin cererea introductivă formulată în cauza C-718/17, Comisia solicită Curții să constate că, prin faptul că nu a indicat la intervale regulate și cel puțin o dată la trei luni un număr adecvat de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați rapid pe teritoriul său, Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601, precum și, pe cale de consecință, obligațiile ulterioare de transfer care îi revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din această decizie.
- 3 Prin cererea introductivă formulată în cauza C-719/17, Comisia solicită Curții să constate că, prin faptul că nu a indicat la intervale regulate și cel puțin o dată la trei luni un număr adecvat de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați rapid pe teritoriul său, Republica Cehă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1523 și al articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601, precum și, pe cale de consecință, obligațiile ulterioare de transfer care îi revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din fiecare dintre aceste două decizii.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 4 Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 189, p. 150, nr. 2545 (1954)], a intrat în vigoare la 22 aprilie 1954. Aceasta a fost completată prin Protocolul privind statutul refugiaților, încheiat la New York la 31 ianuarie 1967, intrat în vigoare, la rândul său, la 4 octombrie 1967 (denumită în continuare „Convenția de la Geneva”).
- 5 Articolul 1 din Convenția de la Geneva, după ce definește printre altele, în secțiunea A, noțiunea de „refugiat” în sensul acestei convenții, prevede, în cadrul secțiunii F:
- „Dispozițiile acestei convenții nu vor fi aplicabile persoanelor despre care ar exista motive serioase să se creadă:
- a) că au comis o crimă contra păcii, o crimă de război sau o crimă contra umanității, în sensul instrumentelor internaționale elaborate pentru a prevedea dispoziții cu privire la aceste crime;
  - b) că au comis o crimă gravă de drept comun în afara țării de primire, înainte de a fi admise în aceasta ca refugiați;
  - c) că s-au făcut vinovate de acțiuni contrare scopurilor și principiilor Națiunilor Unite.”

Dreptul Uniunii

Directiva 2011/95/UE

- 6 Articolul 12 care figurează în capitolul III din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9), intitulat „Condiții pentru a fi considerat refugiat”, prevede, la alineatele (2) și (3), următoarele:
- „(2) Orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid este exclus de la recunoașterea statutului de refugiat atunci când există motive întemeiate pentru a crede că:
- (a) a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o crimă împotriva umanității în sensul instrumentelor internaționale elaborate pentru a prevedea dispoziții privind astfel de infracțiuni;
  - (b) a comis o infracțiune gravă de drept comun în afara țării de refugiere înainte de a fi admis ca refugiat și anume înainte de data obținerii permisului de ședere eliberat pe baza statutului de refugiat; acțiunile deosebit de crude, chiar dacă sunt comise într-un scop pretins politic, pot primi calificativul de infracțiuni grave de drept comun;
  - (c) s-a făcut vinovat de acte contrare scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite prevăzute de preambul și la articolele 1 și 2 din Carta Organizației Națiunilor Unite[, semnată la San Francisco la 26 iunie 1945].
- (3) Alineatul (2) se aplică persoanelor care instigă sau participă în orice fel la infracțiunile sau actele prevăzute de respectivul alineat.”

7 Capitolul V din Directiva 2011/95, intitulat „Condiții pentru obținerea de protecție subsidiară”, cuprinde articolul 17 din aceasta, intitulat „Excluderea”, potrivit căruia:

„(1) Un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid este exclus din categoria persoanelor eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară în cazul în care există motive întemeiate pentru a crede că:

- (a) a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o crimă împotriva umanității în sensul instrumentelor internaționale elaborate pentru a prevedea dispoziții privind astfel de infracțiuni;
- (b) a comis o infracțiune gravă de drept comun;
- (c) s-a făcut vinovat de acte contrare scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite prevăzute de preambul și la articolele 1 și 2 din Carta Organizației Națiunilor Unite;
- (d) reprezintă un pericol pentru societatea sau pentru siguranța statului membru în care se află.

(2) Alineatul (1) se aplică persoanelor care instigă sau participă în orice fel la infracțiunile sau actele prevăzute de respectivul alineat.

(3) Statele membre pot exclude orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid din categoria persoanelor eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară în cazul în care, înaintea admiterii în statul membru în cauză, a comis una sau mai multe infracțiuni care nu intră în domeniul de aplicare al alineatului (1) și care ar fi pasibile de pedeapsa cu închisoarea, în cazul în care ar fi fost comise în respectivul stat membru, și în cazul în care nu a părăsit țara de origine decât în scopul sustragerii de la pedepsele rezultate în urma respectivelor infracțiuni.”

Deciziile 2015/1523 și 2015/1601

8 Considerentele (1), (2), (7), (11), (12), (23), (25), (26), (31) și (32) ale Deciziei 2015/1601 au următorul cuprins:

„(1) În conformitate cu articolul 78 alineatul (3) [TFUE], în cazul în care unul sau mai multe state membre se află într-o situație de urgență caracterizată de un aflux brusc de resortisanți ai țărilor terțe, Consiliul, la propunerea Comisiei și după consultarea Parlamentului European, poate adopta măsuri provizorii, în beneficiul statului sau al statelor membre în cauză.

(2) În conformitate cu articolul 80 [TFUE], politicile Uniunii în domeniul controalelor la frontieră, al azilului și al imigrației, precum și punerea lor în aplicare trebuie să fie reglementate de principiul solidarității și al distribuirii echitabile a răspunderii între statele membre, iar actele Uniunii adoptate în acest domeniu trebuie să cuprindă măsuri adecvate pentru aplicarea acestui principiu.

[...]

(7) În cadrul reuniunii sale din 25 și 26 iunie 2015, Consiliul European a decis, între altele, că trei dimensiuni-cheie ar trebui să avanseze în paralel: transferul/relocarea, returnarea/readmisia/reintegrarea și cooperarea cu țările de origine și de tranzit. Având în vedere actuala situație de urgență și angajamentul de a consolida solidaritatea și răspunderea, Consiliul European a convenit în special asupra transferului temporar și excepțional, în decurs de doi ani, din Italia și din Grecia către alte state membre, a 40 000 de persoane care au în mod clar nevoie de protecție internațională, la care vor participa toate statele membre.

[...]

(11) La 20 iulie 2015, s-a adoptat prin consens o rezoluție a reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului [European], care reflectă situațiile specifice din statele membre, cu privire la transferul din Grecia și Italia a 40 000 de persoane care au în mod clar nevoie de protecție internațională. În decursul a doi ani, din Italia vor fi transferate 24 000 de persoane, iar din Grecia 16 000 de persoane. La 14 septembrie 2015, Consiliul [Uniunii Europene] a adoptat Decizia [...] 2015/1523, care a prevăzut un mecanism de transfer temporar și excepțional din Italia și Grecia în alte state membre al persoanelor care au în mod clar nevoie de protecție internațională.

(12) În cursul ultimelor luni, presiunea exercitată de migrație la frontierele externe terestre și maritime din sud a crescut din nou brusc, iar schimbarea fluxurilor de migrație a continuat din zona centrală către zona estică a Mediteranei și către ruta Balcanilor de Vest, ca urmare a numărului tot mai mare de migranți care sosesc în și din Grecia. Având în vedere această situație, ar trebui să fie garantate măsuri provizorii suplimentare pentru a reduce presiunea în materie de azil exercitată asupra Italiei și a Greciei.

[...]

(23) Măsurile privind transferul din Italia și din Grecia prevăzute în prezenta decizie implică o derogare temporară de la dispoziția prevăzută la articolul 13 alineatul (1) din [Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31)] potrivit căreia Italia și Grecia ar fi fost, altfel, responsabile de examinarea unei cereri de protecție internațională pe baza criteriilor prevăzute în capitolul III din regulamentul respectiv, precum și o derogare temporară de la etapele procedurale, inclusiv termenele-limită, prevăzute la articolele 21, 22 și 29 din respectivul regulament. Celelalte dispoziții din Regulamentul [...] nr. 604/2013 [...] rămân aplicabile [...]

[...]

(25) Pentru a decide care solicitanți și câți anume urmează să fie transferați din Italia și din Grecia, a fost necesar să se aleagă criteriile care să fie aplicate, fără a aduce atingere deciziilor la nivel național privind cererile de azil. Se are în vedere instituirea unui sistem clar și operațional, bazat pe un prag al ratei medii la nivelul Uniunii a deciziilor de acordare a protecției internaționale în cadrul procedurilor în primă instanță, raportată la numărul total, la nivelul Uniunii, al deciziilor adoptate în primă instanță privind cererile de protecție internațională, utilizându-se cele mai recente date statistice disponibile, furnizate de Eurostat. Pe de o parte, instituirea acestui prag ar trebui să asigure, în cea mai mare măsură posibilă, faptul că toți solicitanții care au în mod clar nevoie de protecție internațională vor fi în măsură să își exercite pe deplin și rapid dreptul la protecție în statul membru de transfer. Pe de altă parte, acesta ar trebui să împiedice, în cea mai mare măsură posibilă, situațiile în care solicitanții cu privire la care există probabilitatea să primească un răspuns negativ la cererea introdusă ar fi transferați către un alt stat membru, prelungind, astfel, în mod nejustificat, șederea acestora în Uniune. Un prag de 75 %, pe baza celor mai recente date trimestriale actualizate transmise de Eurostat pentru deciziile adoptate în primă instanță, ar trebui utilizat în prezenta decizie.

(26) Măsurile provizorii vizează reducerea presiunii considerabile exercitate asupra Italiei și a Greciei de fluxurile de solicitanți de azil, în special prin transferul unui număr considerabil de solicitanți având în mod clar nevoie de protecție internațională care au ajuns pe teritoriul Italiei sau al Greciei după data de la care prezenta decizie devine aplicabilă. Pe baza numărului total de resortisanți ai țărilor terțe care au intrat în Italia și Grecia în mod ilegal în 2015 și a numărului

persoanelor care au în mod clar nevoie de protecție internațională, ar trebui să fie transferați în total din Italia și Grecia 120 000 de solicitanți care au în mod clar nevoie de protecție internațională. [...]

[...]

(31) Este necesar să se asigure instituirea unei proceduri rapide de transfer și ca punerea în aplicare a măsurilor provizorii să fie însoțită de o cooperare administrativă strânsă între statele membre, precum și de sprijin operațional din partea [Biroului European de Sprijin pentru Azil (EASO)].

(32) În cadrul întregii proceduri de transfer, până la transferul efectiv al solicitantului, ar trebui să se țină seama de considerentele de securitate națională și ordine publică. Cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale ale solicitantului, inclusiv a normelor relevante privind protecția datelor, în cazul în care un stat membru are motive întemeiate să considere că un solicitant constituie un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică, acesta ar trebui să informeze celelalte state membre cu privire la aceasta.”

9 Considerentele (1), (2), (7), (23), (25), (26), (31) și (32) ale Deciziei 2015/1601 erau redactate în termeni în esență identici cu cei ai considerentelor (1), (2), (6), (18), (20), (21), (25) și, respectiv, (26) ale Deciziei 2015/1523.

10 Articolul 1 din Decizia 2015/1601, intitulat „Obiectul”, prevedea la alineatul (1), în termeni în esență identici cu cei ai articolului 1 din Decizia 2015/1523, următoarele:

„Prezenta decizie instituie măsuri provizorii în domeniul protecției internaționale în beneficiul Italiei și al Greciei, în vederea sprijinirii acestor state pentru a face față mai bine unei situații de urgență caracterizate de un aflus brusc de resortisanți ai țărilor terțe în statele membre respective.”

11 Articolul 2 din fiecare dintre aceste decizii, intitulat „Definiții”, prevedea:

„În sensul prezentei decizii se aplică următoarele definiții:

[...]

(e) «transfer» înseamnă transferul unui solicitant de pe teritoriul statului membru pe care criteriile prevăzute în capitolul III din Regulamentul [...] nr. 604/2013 îl indică drept responsabil de examinarea cererii de protecție internațională a acestuia către teritoriul statului membru de transfer;

(f) «stat membru de transfer» înseamnă statul membru care devine responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, în temeiul Regulamentului [...] nr. 604/2013, a unui solicitant în urma transferului său pe teritoriul acestui stat membru.”

12 Articolul 3 din Decizia 2015/1601, intitulat „Domeniu de aplicare”, prevedea, în termeni identici cu cei ai articolului 3 din Decizia 2015/1523, următoarele:

„(1) Transferul în temeiul prezentei decizii are loc numai în ceea ce privește un solicitant care a depus cerere de protecție internațională în Italia sau Grecia și pentru care aceste state ar fi fost altfel responsabile în temeiul criteriilor de determinare a statului membru responsabil prevăzute în capitolul III din Regulamentul [...] nr. 604/2013.

(2) Transferul în temeiul prezentei decizii se efectuează numai în privința solicitanților care aparțin unei naționalități pentru care procentajul deciziilor de acordare a protecției internaționale din totalul deciziilor în primă instanță cu privire la cererile de protecție internațională, astfel cum sunt prevăzute

în capitolul III din Directiva 2013/32/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60)], este, în conformitate cu cele mai recente date actualizate privind cifrele medii trimestriale la nivelul Uniunii publicate de Eurostat, de cel puțin 75 %. [...]"

13 Articolul 4 din Decizia 2015/1523 prevedea transferul din Italia și din Grecia către teritoriul celorlalte state membre cărora le era aplicabilă această decizie și dintre care Ungaria nu făcea parte a 40 000 de persoane care aveau în mod clar nevoie de protecție internațională, printre care 24 000 din Italia și 16 000 din Grecia.

14 Articolul 4 din Decizia 2015/1601 prevedea:

„(1) Se transferă 120 000 de solicitanți în alte state membre după cum urmează:

(a) 15 600 de solicitanți se transferă din Italia către teritoriul celorlalte state membre, conform tabelului care figurează în anexa I;

(b) 50 400 de solicitanți se transferă din Grecia către teritoriul celorlalte state membre, conform tabelului care figurează în anexa II;

(c) 54 000 de solicitanți se transferă către teritoriul altor state membre, în mod proporțional cu cifrele prevăzute în anexele I și II, fie în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol, fie printr-o modificare adusă prezentei decizii, astfel cum se prevede la articolul 1 alineatul (2) și la alineatul (3) de la prezentul articol.

(2) Până la 26 septembrie 2016, 54 000 de solicitanți, menționați la alineatul (1) litera (c), se transferă din Italia și Grecia, într-o proporție care rezultă din alineatul (1) literele (a) și (b), către teritoriul altor state membre în mod proporțional cu cifrele prevăzute în anexele I și II. Comisia transmite propuneri Consiliului cu privire la cifrele care urmează să fie alocate în mod corespunzător fiecărui stat membru.

[...]"

15 Articolul 1 din Decizia (UE) 2016/1754 a Consiliului din 29 septembrie 2016 (JO 2016, L 268, p. 82) a completat articolul 4 din Decizia 2015/1601 cu următorul alineat:

„(3a) În ceea ce privește transferul solicitanților menționați la alineatul (1) litera (c), statele membre pot alege să-și respecte obligațiile prin admitia pe teritoriul acestora a unor resortisanți sirieni din Turcia în cadrul sistemelor naționale sau multilaterale de admitie legală a persoanelor care au în mod clar nevoie de protecție internațională, altele decât mecanismul de relocare care a făcut obiectul Concluziilor reprezentanților guvernelor statelor membre, reuniți în cadrul Consiliului [European] din 20 iulie 2015. Numărul de persoane admise astfel de un stat membru conduce la o reducere corespunzătoare a obligației statului membru respectiv.

[...]"

16 Anexele I și II la Decizia 2015/1601 cuprindeau tabele care indicau pentru alte state membre decât Republica Elenă și Republica Italiană, cărora le era aplicabilă această decizie, printre care Republica Polonă, Ungaria și Republica Cehă, alocările obligatorii de solicitanți de protecție internațională provenind din Italia sau, respectiv, din Grecia care trebuiau să fie transferați pe teritoriul fiecăruia dintre aceste state membre.

17 Articolul 5 din Decizia 2015/1601, intitulat „Procedura de transfer”, prevedea:

„[...]"

(2) Statele membre indică, la intervale regulate și cel puțin o dată la trei luni, numărul solicitanților care pot fi transferați rapid pe teritoriul lor și alte informații relevante.

(3) Pe baza acestor informații și cu sprijinul EASO și, dacă este cazul, al ofițerilor de legătură din statele membre menționate la alineatul (8), Italia și Grecia identifică solicitanții care ar putea fi transferați în alte state membre, cât mai curând posibil, și transmit toate informațiile relevante punctelor de contact din statele membre respective. În acest sens, se acordă prioritate solicitanților vulnerabili în sensul articolelor 21 și 22 din Directiva 2013/33/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (JO 2013, L 180, p. 96)].

(4) În urma aprobării statului membru de transfer, Italia și Grecia iau o decizie, cât mai curând posibil, privind transferul fiecăruia dintre solicitanții identificați către un anumit stat membru de transfer, în consultare cu EASO, și transmit solicitantului o notificare în conformitate cu articolul 6 alineatul (4). Statul membru de transfer poate decide să nu aprobe transferul unui solicitant numai în cazul în care există motive întemeiate, astfel cum se prevede la alineatul (7) al prezentului articol.

(5) Se poate propune transferul solicitanților cărora trebuie să li se preleveze amprentele digitale în temeiul obligațiilor prevăzute la articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. 603/2013 [al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului «Eurodac» pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1077/2011 de instituire a Agenției europene pentru gestionarea operațională a sistemelor informatice la scară largă, în spațiul de libertate, securitate și justiție (JO 2013, L 180, p. 1),] numai dacă li s-au prelevat amprentele și dacă acestea au fost transmise sistemului central Eurodac, în temeiul regulamentului respectiv.

(6) Transferul solicitantului pe teritoriul statului membru de transfer are loc cât mai curând posibil de la data notificării persoanei în cauză a deciziei privind transferul menționate la articolul 6 alineatul (4) din prezenta decizie. Italia și Grecia transmit statului membru de transfer data și ora transferului, precum și alte informații relevante.

(7) Statele membre își rezervă dreptul de a refuza transferul unui solicitant numai dacă există motive întemeiate de a-l considera drept un pericol pentru securitatea lor națională sau ordinea lor publică sau atunci când există motive serioase pentru a aplica dispozițiile privind excluderea prevăzute la articolele 12 și 17 din Directiva 2011/95/UE.

(8) Pentru punerea în aplicare a tuturor aspectelor procedurii de transfer descrise la prezentul articol, statele membre pot decide, în urma schimbului de informații relevante, să numească ofițeri de legătură în Italia și Grecia.

(9) În conformitate cu acquis-ul Uniunii, statele membre pun în aplicare integral obligațiile care le revin. În consecință, identificarea, înregistrarea și prelevarea de amprente digitale pentru procedura de transfer sunt garantate de către Italia și Grecia. Pentru a se asigura că procesul rămâne eficient și gestionabil, centrele și măsurile de primire vor fi organizate în mod corespunzător, în vederea găzduirii temporare a persoanelor în conformitate cu acquis-ul Uniunii, până la adoptarea rapidă a unei decizii cu privire la situația acestora. Solicitanții care se sustrag procedurii de transfer nu vor mai beneficia de transfer.

(10) Procedura de transfer prevăzută la prezentul articol se finalizează cât mai repede posibil și în termen de cel mult două luni de la indicațiile date de către statul membru de transfer, astfel cum se prevede la alineatul (2), cu excepția cazului în care aprobarea din partea statului membru de transfer menționată la alineatul (4) are loc cu mai puțin de două săptămâni înainte de expirarea respectivei perioade de două luni. În acest caz, termenul de finalizare a procedurii de transfer poate fi prelungit pentru o nouă perioadă care nu depășește două săptămâni. În plus, termenul poate fi, de asemenea, prelungit cu o perioadă suplimentară de patru săptămâni, după caz, în cazul în care Italia și Grecia demonstrează obiectiv obstacole de ordin practic care împiedică efectuarea transferului.

În cazul în care procedura de transfer nu este finalizată în aceste termene și cu excepția situației în care Italia și Grecia convin cu statul membru de transfer asupra unei prelungiri rezonabile a termenului, Italia și Grecia rămân responsabile de examinarea cererii de protecție internațională în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 604/2013.

(11) În urma transferului solicitantului, statul membru de transfer prelevă amprentele digitale ale solicitantului și le transmite sistemului central Eurodac în conformitate cu articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. 603/2013 și actualizează seturile de date în conformitate cu articolul 10 și, după caz, cu articolul 18 din regulamentul respectiv.”

- 18 Articolul 5 din Decizia 2015/1523, intitulat „Procedura de transfer”, era formulat în esență în aceiași termeni ca articolul 5 din Decizia 2015/1601.
- 19 Articolul 12 din Decizia 2015/1523 și din Decizia 2015/1601 prevedea, printre altele, că, o dată la șase luni, Comisia trebuia să raporteze Consiliului cu privire la punerea în aplicare a acestor decizii.
- 20 Ulterior, Comisia s-a angajat să prezinte rapoarte lunare cu privire la punerea în aplicare a diverselor măsuri de transfer și de relocare a solicitanților de protecție internațională luate la nivelul Uniunii, printre care cele prevăzute de Deciziile 2015/1523 și 2015/1601. Pe această bază, Comisia a prezentat Parlamentului European, Consiliului European și Consiliului 15 rapoarte privind transferul și relocarea.
- 21 La 15 noiembrie 2017 și la 14 martie 2018, Comisia a prezentat de asemenea rapoarte privind progresele care cuprind printre altele date actualizate referitoare la transferurile efectuate în temeiul Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601.
- 22 Din articolul 13 alineatele (1) și (2) din Decizia 2015/1523 reiese că aceasta a intrat în vigoare la 16 septembrie 2015 și era aplicabilă până la 17 septembrie 2017. Articolul 13 alineatul (3) din decizia respectivă prevedea că aceasta se aplica persoanelor care ajunseseră pe teritoriul italian sau pe teritoriul elen între 16 septembrie 2015 și 17 septembrie 2017, precum și solicitanților de protecție internațională care ajunseseră pe unul dintre aceste teritorii începând cu 15 august 2015.
- 23 În conformitate cu articolul 13 alineatele (1) și (2) din Decizia 2015/1601, aceasta a intrat în vigoare la 25 septembrie 2015 și era aplicabilă până la 26 septembrie 2017. Articolul 13 alineatul (3) din decizia respectivă prevedea că aceasta se aplica persoanelor care ajunseseră pe teritoriul italian și elen între 25 septembrie 2015 și 26 septembrie 2017, precum și solicitanților de protecție internațională care ajunseseră pe unul dintre aceste teritorii începând cu 24 martie 2015.

Istoricul litigiilor și procedurile precontencioase

- 24 La 16 decembrie 2015, Republica Polonă a indicat, în temeiul articolului 5 alineatul (2) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, un număr de 100 de solicitanți de protecție internațională care puteau fi transferați rapid pe teritoriul său, dintre care 65 din Grecia și 35 din Italia. Ulterior, Republica Elenă și Republica Italiană au identificat 73 și, respectiv, 36 de persoane pe care au solicitat

Republicii Polone să le transfere. Acest din urmă stat membru nu a dat curs acestor cereri și niciun solicitant de protecție internațională nu a fost transferat pe teritoriul aceluiași stat membru în temeiul Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601. În continuare, Republica Polonă nu și-a mai asumat niciun angajament de transfer.

- 25 Este cert că Ungaria, care nu a participat la măsura de transfer voluntar prevăzută de Decizia 2015/1523, nu a indicat în niciun moment un număr de solicitanți de protecție internațională care să poată fi transferați rapid pe teritoriul său în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601 și că, în consecință, niciun solicitant de protecție internațională nu a fost transferat pe teritoriul acestui stat membru pe baza acestei decizii.
- 26 La 5 februarie și la 13 mai 2016, Republica Cehă a indicat, în temeiul articolului 5 alineatul (2) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, un număr de 30 și, respectiv, de 20 de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați rapid pe teritoriul său, dintre care 20 și apoi 10 din Grecia și de două ori 10 din Italia. Republica Elenă și Republica Italiană au identificat 30 și, respectiv, 10 persoane, pentru care au solicitat transferul către Republica Cehă. Acest din urmă stat membru a acceptat să transfere 15 persoane din Grecia, dintre care 12 au fost efectiv transferate. Republica Cehă nu a acceptat niciuna dintre persoanele identificate de Republica Italiană și niciun transfer nu a avut loc din Italia către Republica Cehă. Prin urmare, un număr total de 12 solicitanți de protecție internațională, care proveneau, toți, din Grecia, au fost transferați pe teritoriul Republicii Cehe în temeiul Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601. După 13 mai 2016, Republica Cehă nu și-a mai asumat niciun angajament de transfer.
- 27 Prin scrisorile din 10 februarie 2016, Comisia a invitat Republica Polonă, Ungaria și Republica Cehă, printre altele, să comunice cel puțin o dată la trei luni precizări cu privire la numărul de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați pe teritoriul lor și să transfere asemenea solicitanți la intervale regulate pentru a se conforma obligațiilor lor legale.
- 28 Prin scrisorile din 5 august 2016, Comisia a amintit tuturor statelor membre obligațiile lor de transfer în temeiul Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601.
- 29 Într-o scrisoare din 28 februarie 2017, adresată împreună de Comisie și de președinția Consiliului Uniunii Europene miniștrilor afacerilor interne, statele membre care nu efectuaseră încă transferuri sau care nu transferaseră proporțional cu alocarea lor erau chemate să își sporească imediat eforturile.
- 30 Republica Cehă a indicat, printr-o scrisoare din 1 martie 2017, că estima că prima sa ofertă, din data de 5 februarie 2016, de a transfera 30 de persoane era suficientă.
- 31 La 5 iunie 2017, Republica Cehă a adoptat Rezoluția nr. 439 prin care a decis să suspende punerea în aplicare a obligațiilor sale asumate în cadrul reuniunii din 25 și 26 iunie 2015 a Consiliului European, formalizate ulterior cu ocazia reuniunii reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului European din 20 iulie 2015 și puse în aplicare prin Decizia 2015/1523, precum și punerea în aplicare a obligațiilor sale care decurg din Decizia 2015/1601 „având în vedere deteriorarea semnificativă a situației în materie de securitate din Uniune [...] și ținând seama de vădita disfuncționalitate a sistemului de transfer”.
- 32 În mai multe dintre rapoartele sale adresate Parlamentului European, Consiliului European și Consiliului privind transferul și relocarea, Comisia a insistat ca statele membre să indice la intervale regulate un număr de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați pe teritoriul lor în conformitate cu obligațiile care îi revin fiecărui stat membru în temeiul Deciziei 2015/1523 și/sau al Deciziei 2015/1601 și să efectueze transferuri efective, proporțional cu obligațiile lor și în special cu alocările lor care figurează în anexele I și II la Decizia 2015/1601, sub sancțiunea unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor îndreptate împotriva lor.

- 33 În Comunicarea din 18 mai 2016 către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu – Al treilea raport privind transferul și relocarea [COM(2016) 360 final], în Comunicarea din 15 iunie 2016 către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu – Al patrulea raport privind transferul și relocarea [COM(2016) 416 final], în Comunicarea din 13 iulie 2016 către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu – Al cincilea raport privind transferul și relocarea [COM(2016) 480 final], în Comunicarea din 28 septembrie 2016 către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliul – Al șaselea raport privind transferul și relocarea [COM(2016) 636 final], în Comunicarea din 9 noiembrie 2016 către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu – Al șaptelea raport privind transferul și relocarea [COM(2016) 720 final], precum și în Comunicarea din 8 decembrie 2016 către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu – Al optulea raport privind transferul și relocarea [COM(2016) 791 final], Comisia a precizat că își rezervă dreptul de a utiliza competențele cu care este investită de tratate dacă statele membre vizate nu iau măsurile necesare pentru a-și respecta obligațiile în materie de transfer astfel cum sunt prevăzute de Deciziile 2015/1523 și 2015/1601.
- 34 În plus, în Comunicarea din 8 februarie 2017 către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu – Al nouălea raport privind transferul și relocarea [COM(2017) 74 final], în Comunicarea din 2 martie 2017 către Parlamentul European, Consiliu și Consiliu – Al zecelea raport privind transferul și relocarea [COM(2017) 202 final], în Comunicarea din 12 aprilie 2017 către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu – Al unsprezecelea raport privind transferul și relocarea [COM(2017) 212 final], precum și în Comunicarea din 16 mai 2017 către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu – Al doisprezecelea raport privind transferul și relocarea [COM(2017) 260 final], Comisia a solicitat în mod expres ca Republica Polonă, Ungaria și Republica Cehă să se conformeze obligațiilor care le revin în temeiul Deciziei 2015/1523 și/sau al Deciziei 2015/1601 prin efectuarea transferului de solicitanți de protecție internațională și prin asumarea de angajamente de transfer. Ea a arătat că își rezervă posibilitatea de a angaja proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva acestor state membre dacă acestea nu se conformează cât mai repede obligațiilor lor.
- 35 În al doisprezecelea raport privind transferul și relocarea, Comisia a solicitat ca statele membre care nu au transferat încă niciun solicitant de protecție internațională sau care nu au mai indicat de un an un număr de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați din Grecia și din Italia pe teritoriul lor să efectueze imediat sau cel târziu în termen de o lună asemenea transferuri și angajamente.
- 36 Prin scrisorile de punere în întârziere din 15 iunie 2017, în ceea ce privește Ungaria și Republica Cehă, și din 16 iunie 2017, în ceea ce privește Republica Polonă, Comisia a inițiat o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 258 alineatul (1) TFUE împotriva acestor trei state membre. În aceste scrisori, Comisia susținea că aceste state membre nu și-au respectat obligațiile care le revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1523 și/sau al articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601 și nici, în consecință, obligațiile subsecvente de transfer prevăzute la articolul 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1523 și/sau la articolul 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1601.
- 37 Întrucât a considerat neconvingătoare răspunsurile Republicii Polone, ale Ungariei și ale Republicii Cehe la aceste scrisori de punere în întârziere Comisia a adresat, la 26 iulie 2017, un aviz motivat fiecăruia dintre aceste trei state membre, menținându-și poziția potrivit căreia Republica Polonă, începând cu 16 martie 2016, Ungaria, începând cu 25 decembrie 2015, și Republica Cehă, începând cu 13 august 2016 nu și-au îndeplinit obligațiile care le revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1523 și/sau al articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601, precum și, pe cale de consecință, obligațiile subsecvente care le revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1523 și/sau al articolului 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1601, invitând în același timp aceste state membre să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor menționate într-un termen de patru săptămâni, respectiv cel târziu la 23 august 2017.

- 38 Republica Cehă, printr-o scrisoare din 22 august 2017, precum și Republica Polonă și Ungaria, prin scrisorile din 23 august din același an, au răspuns la avizele motivate menționate.
- 39 În Comunicarea din 6 septembrie 2017 către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu – Al cincisprezecelea raport privind transferul și relocarea [COM(2017) 465 final], Comisia a constatat din nou că Republica Polonă și Ungaria erau singurele state membre care nu au transferat niciun solicitant de protecție internațională, că Republica Polonă nu și-a mai asumat angajamente de transfer de la 16 decembrie 2015 și că Republica Cehă nu și-a mai asumat asemenea angajamente de la 13 mai 2016 și nu a mai efectuat un transfer din luna august a anului 2016. Ea a solicitat ca aceste trei state membre să își asume imediat angajamente de transfer și să efectueze imediat transferuri. În plus, ea s-a referit în această comunicare la Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul (C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631), arătând că, prin această hotărâre, Curtea a confirmat validitatea Deciziei 2015/1601.
- 40 Prin scrisorile din 19 septembrie 2017, Comisia a atras atenția Republicii Polone, Ungariei și Republicii Cehe asupra hotărârii respective, repetând că aceasta a confirmat validitatea Deciziei 2015/1601, și a invitat aceste trei state membre să adopte cât mai repede măsurile necesare pentru a-și asuma angajamente de transfer și pentru a efectua transferuri.
- 41 Întrucât nu a primit răspuns la aceste scrisori, Comisia a decis să introducă prezentele acțiuni.

Procedura în fața Curții

- 42 Prin decizia președintelui Curții din 8 iunie 2018, au fost admise cererile de intervenție în susținerea concluziilor Republicii Polone în cauza C-715/17 formulate de Republica Cehă și de Ungaria.
- 43 Prin decizia președintelui Curții din 12 iunie 2018, au fost admise cererile de intervenție în susținerea concluziilor Republicii Cehe în cauza C-719/17 formulate de Ungaria și de Republica Polonă.
- 44 Prin decizia președintelui Curții din 13 iunie 2018, au fost admise cererile de intervenție în susținerea concluziilor Ungariei în cauza C-718/17 formulate de Republica Cehă și de Republica Polonă.
- 45 După ascultarea părților și a avocatului general cu privire la acest aspect, din motive de conexitate, prezentele cauze trebuie reunite în vederea pronunțării hotărârii, în conformitate cu articolul 54 din Regulamentul de procedură al Curții.

Cu privire la acțiuni

Cu privire la admisibilitate

- 46 Cele trei state membre în cauză invocă mai multe argumente pentru a contesta admisibilitatea acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor care le privește.

Cu privire la excepțiile de inadmisibilitate din cauzele C-715/17, C-718/17 și C-719/17, întemeiate pe faptul că acțiunile sunt lipsite de obiect și contrazic obiectivul procedurii prevăzute la articolul 258 TFUE

– Argumentația părților

- 47 Cele trei state membre în cauză susțin în esență că acțiunea care le privește este inadmisibilă pentru motivul că, în cazul în care Curtea ar constata neîndeplinirea obligațiilor rezultând din Decizia 2015/1523 și/sau din Decizia 2015/1601 care le este imputată, nu ar fi mai puțin adevărat că ar fi imposibil ca fiecare stat membru în cauză să o remedieze prin punerea în aplicare a obligațiilor impuse la articolul 5 alineatele (2) și (4)-(11) din fiecare dintre aceste decizii, din moment ce perioada de aplicare a acestora și, în consecință, obligațiile pe care le impun au expirat definitiv la 17 septembrie și, respectiv, la 26 septembrie 2017.
- 48 Or, din jurisprudența Curții ar rezulta că o acțiune introdusă în temeiul articolului 258 TFUE trebuie să aibă ca scop constatarea existenței unei neîndepliniri a obligațiilor în vederea încetării sale și nu poate avea drept unic scop pronunțarea unei hotărâri pur declarative prin care se constată existența neîndeplinirii obligațiilor.
- 49 Prin urmare, acțiunile ar fi lipsite de obiect și nu ar servi obiectivului procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor prevăzute la articolul 258 TFUE.
- 50 În plus, în ceea ce privește neîndeplinirile obligațiilor ce rezultă din acte ale Uniunii a căror perioadă de aplicare a expirat definitiv și care nu mai pot fi remediate, Comisia nu ar putea invoca un interes suficient pentru a solicita Curții să constate aceste neîndepliniri ale obligațiilor.
- 51 Comisia respinge aceste argumente.

– Aprecierea Curții

- 52 Trebuie amintit că obiectivul urmărit de procedura prevăzută la articolul 258 TFUE este constatarea obiectivă a nerespectării de către un stat membru a obligațiilor pe care i le impune Tratatul FUE sau un act de drept derivat și că o astfel de procedură permite de asemenea să se stabilească dacă un stat membru a încălcat dreptul Uniunii într-o speță (Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 40 și jurisprudența citată).
- 53 În acest context, unul dintre scopurile procedurii precontencioase este de a oferi statului membru vizat posibilitatea de a se conforma obligațiilor care decurg pentru acesta din dreptul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 septembrie 2015, Comisia/Slovenia, C-433/13, EU:C:2015:602, punctele 39 și 40, precum și jurisprudența citată).
- 54 Din modul de redactare a articolului 258 al doilea paragraf TFUE reiese că, în cazul în care statul membru în cauză nu s-a conformat avizului motivat în termenul stabilit în acesta din urmă, Comisia poate sesiza Curtea. Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, existența unei neîndepliniri a obligațiilor trebuie, în consecință, să fie apreciată în funcție de situația statului membru, astfel cum se prezenta aceasta la momentul expirării termenului respectiv (Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 55 Este adevărat, astfel cum amintesc cele trei state membre în cauză, că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, Comisia are drept misiune să vegheze, din oficiu și în interesul general, la aplicarea de către statele membre a dreptului Uniunii și să determine constatarea existenței unor eventuale

neîndepliniri ale obligațiilor care rezultă din acesta în vederea încetării lor (a se vedea printre altele Hotărârea din 7 aprilie 2011, Comisia/Portugalia, C-20/09, EU:C:2011:214, punctul 41 și jurisprudența citată).

- 56 Totuși, această jurisprudență trebuie înțeleasă în sensul că, într-o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, Comisia nu poate solicita Curții altceva decât constatarea existenței pretensei neîndepliniri a obligațiilor în vederea încetării acesteia. Astfel, Comisia nu poate, de exemplu, să solicite Curții, în cadrul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, să dispună ca un stat membru să adopte un anumit comportament pentru a se conforma dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 aprilie 2011, Comisia/Portugalia, C-20/09, EU:C:2011:214, punctul 41).
- 57 În schimb, o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor este admisibilă dacă Comisia se limitează la a solicita Curții să constate existența pretensei neîndepliniri a obligațiilor, printre altele într-o situație precum cea din speță, în care actul de drept derivat al Uniunii a cărei încălcare este invocată a încetat definitiv să mai fie aplicabil după data expirării termenului stabilit în avizul motivat.
- 58 Astfel, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 52 din prezenta hotărâre, o asemenea acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, în măsura în care vizează constatarea obiectivă de către Curte a nerespectării de către un stat membru a obligațiilor pe care i le impune un act de drept derivat și permite să se stabilească dacă un stat membru a încălcat dreptul Uniunii într-o speță, se înscrie pe deplin în obiectivul urmărit de procedura prevăzută la articolul 258 TFUE.
- 59 În acest context, este necesar să se arate că perioada de aplicare a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601 a expirat definitiv la 17 și, respectiv, la 26 septembrie 2017 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul, C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631, punctul 94).
- 60 În această privință, cele trei state membre în cauză invocă împrejurarea potrivit căreia nu ar mai fi posibilă remedierea pretensei neîndepliniri a obligațiilor, din moment ce perioada de aplicare a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601 a expirat definitiv. Or, această împrejurare, presupunând că este dovedită, nu poate conduce la inadmisibilitatea prezentelor acțiuni.
- 61 Astfel, celor trei state membre în cauză li s-a oferit posibilitatea de a pune capăt neîndeplinirii obligațiilor care le era imputată înainte de expirarea termenului stabilit în avizele motivate, și anume 23 august 2017, și, așadar, înaintea expirării perioadei de aplicare a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601, prin asumarea unor angajamente de transfer în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1523 și/sau din Decizia 2015/1601 și prin efectuarea unor transferuri efective în executarea obligațiilor care le reveneau în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1523 și/sau în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1601, după cum le solicitase de altfel Comisia într-o serie de scrisori și în mai multe dintre comunicările sale lunare privind transferul și relocarea.
- 62 Din moment ce, la data expirării termenului astfel stabilit în avizele motivate, obligațiile statelor membre care decurg din Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 erau încă în vigoare și, astfel cum arată Comisia fără a fi contrazisă cu privire la acest aspect, cele trei state membre vizate încă nu se conformaseră acestor obligații, deși Comisia le oferise posibilitatea de a face acest lucru până cel târziu la data menționată, această instituție poate, în pofida expirării ulterioare a perioadei de aplicare a deciziilor menționate, să introducă prezentele acțiuni prin care se urmărește constatarea de către Curte a pretensei neîndepliniri ale obligațiilor.
- 63 Dacă s-ar accepta argumentația celor trei state membre în cauză, orice stat membru care, prin comportamentul său, ar aduce atingere realizării obiectivului inerent unei decizii adoptate în temeiul articolului 78 alineatul (3) TFUE și care nu se aplică, în calitate de „măsură provizorie” în sensul acestei dispoziții, decât pentru o perioadă limitată, astfel cum este cazul Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul, C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631, punctele 90 și 94), ar putea în acest caz să evite o procedură în

constatarea neîndeplinirii obligațiilor pentru simplul motiv că neîndeplinirea obligațiilor privește un act al de drept al Uniunii a cărui perioadă de aplicare a expirat definitiv după data expirării termenului stabilit în avizul motivat, consecința fiind aceea că statele membre ar putea să beneficieze de propria culpă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 48).

- 64 Într-o asemenea ipoteză, Comisia s-ar afla, așadar, în imposibilitatea de a acționa în fața Curții, în cadrul competențelor pe care le are în temeiul articolului 258 TFUE, împotriva statului membru vizat în vederea constatării unei asemenea neîndepliniri a obligațiilor și de a îndeplini întru totul misiunea de gardian al tratatelor pe care i-o conferă articolul 17 TUE (Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 49).
- 65 În plus, a admite, în împrejurări precum cele din prezentele cauze, inadmisibilitatea unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva unui stat membru ca urmare a unei încălcări a unor decizii adoptate în temeiul articolului 78 alineatul (3) TFUE, precum Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, ar aduce atingere atât caracterului obligatoriu al acestor decizii, cât și, în general, respectării valorilor pe care se întemeiază Uniunea, în conformitate cu articolul 2 TUE, printre care figurează în special statul de drept (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 50).
- 66 Constatarea neîndeplinirii obligațiilor în cauză continuă, pe de altă parte, să prezinte un interes material, printre altele în vederea stabilirii temeiului unei răspunderi pe care un stat membru poate să o suporte, ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor sale, față de alte state membre, de Uniune sau de particulari (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 februarie 1973, Comisia/Italia, 39/72, EU:C:1973:13, punctul 11).
- 67 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia, în urma expirării definitive a perioadei de aplicare a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601, Comisia nu ar mai avea interesul de a exercita acțiunea, trebuie amintit principiul, consacrat de o jurisprudență constantă a Curții, potrivit căruia Comisia nu trebuie să demonstreze existența unui interes de a exercita acțiunea, nici să indice motivele care au determinat-o să introducă o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor (Hotărârea din 3 martie 2016, Comisia/Malta, C-12/14, EU:C:2016:135, punctul 26 și jurisprudența citată).
- 68 În această privință, este adevărat, astfel cum arată Republica Polonă, că, într-o situație în care acțiunea fusese introdusă într-un moment în care neîndeplinirea obligațiilor încetase practic ca urmare a înlocuirii cu noi dispoziții de drept al Uniunii a celor a căror încălcare era invocată, Curtea a arătat că, prin excepție de la principiul amintit la punctul anterior din prezenta hotărâre, îi revine sarcina, fără a putea aprecia motivele de oportunitate care inspiră acțiunea introdusă de Comisie, de a examina dacă o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor care privește un comportament din trecut constituie o acțiune care mai prezintă un „interes suficient” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 1970, Comisia/Franța, 26/69, EU:C:1970:67, punctele 9 și 10).
- 69 Cu toate acestea, trebuie să se constate că situația în discuție în prezentele proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor nu se încadrează în situația specifică vizată de jurisprudența citată la punctul anterior din prezenta hotărâre, care se caracterizează prin înlocuirea dispozițiilor dreptului Uniunii a căror încălcare era invocată cu noi dispoziții care au condus practic la încetarea neîndeplinirii obligațiilor în cauză.
- 70 În plus și în orice caz, în speță, interesul acțiunii introduse de Comisie nu poate fi pus la îndoială. Astfel, pe de o parte, termenul stabilit în avizele motivate se termina la o dată la care subzistau neîndeplinirile obligațiilor imputate. Pe de altă parte, astfel cum a arătat de asemenea doamna avocată generală la punctul 105 din concluziile sale, aceste trei cauze ridică probleme importante referitoare la dreptul Uniunii, printre care cea de a stabili dacă și, dacă este cazul, în ce condiții un stat membru poate invoca articolul 72 TFUE pentru a lăsa neaplicate decizii, adoptate în temeiul articolului 78

alineatul (3) TFUE, al cărui caracter obligatoriu nu este contestat și care vizează transferul unui număr important de solicitanți de protecție internațională cu respectarea principiului solidarității și al distribuirii echitabile a răspunderii între statele membre, care, în conformitate cu articolul 80 TFUE, reglementează politica Uniunii în materie de azil (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 iulie 1970, Comisia/Franța, 26/69, EU:C:1970:67, punctele 11 și 13).

- 71 Prin urmare, excepțiile de inadmisibilitate întemeiate pe faptul că acțiunile sunt lipsite de obiect și contrazic obiectivul procedurii prevăzute la articolul 258 TFUE, ca și cele întemeiate pe neinvocarea de către Comisie a unui interes suficient trebuie respinse.

Cu privire la excepțiile de inadmisibilitate în cauzele C-715/17 și C-718/17, întemeiate pe o încălcare a principiului egalității de tratament

– Argumentația părților

- 72 În cauza C-718/17, Ungaria susține că acțiunile în constatarea neîndeplinirii obligațiilor sunt inadmisibile, întrucât Comisia, limitându-se la introducerea unei acțiuni numai împotriva celor trei state membre în cauză, în condițiile în care marea majoritate a statelor membre nu au respectat pe deplin obligațiile care le revin în temeiul Deciziei 2015/1523 și/sau al Deciziei 2015/1601, a încălcat principiul egalității de tratament și a depășit astfel puterea de apreciere pe care i-o conferă articolul 258 TFUE.

- 73 În cauza C-715/17, Republica Polonă invocă în esență o excepție de inadmisibilitate de aceeași natură.

- 74 Comisia respinge aceste argumente.

– Aprecierea Curții

- 75 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, Comisia dispune de o putere de apreciere pentru a decide cu privire la oportunitatea introducerii unei acțiuni împotriva unui stat membru pentru a stabili dispozițiile pe care acesta le-ar fi încălcat și pentru a alege momentul în care va iniția procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva acestuia, considerațiile care determină alegerea respectivă neputând afecta admisibilitatea acțiunii [Hotărârea din 19 septembrie 2017, Comisia/Irlanda (Taxă de înmatriculare), C-552/15, EU:C:2017:698, punctul 34 și jurisprudența citată].

- 76 Astfel, Curtea a statuat deja că, ținând seama de această marjă de apreciere, neexercitarea unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva unui stat membru nu este relevantă pentru a aprecia admisibilitatea unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor introduse împotriva unui alt stat membru (Hotărârea din 3 martie 2016, Comisia/Malta, C-12/14, EU:C:2016:135, punctul 25).

- 77 De altfel, astfel cum a amintit Comisia în ședință, aceasta a indicat în mod clar în al doisprezecelea raport privind transferul și relocarea că statele membre care nu au transferat încă niciun solicitant de protecție internațională, situație în care se aflau Republica Polonă și Ungaria, și/sau care nu și-au mai asumat angajamente de transfer din Grecia și din Italia de mai mult de un an, situație în care se aflau Republica Polonă și Republica Cehă, ar putea face obiectul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, cu excepția cazului în care acestea încep imediat sau cel târziu într-un termen de o lună să își asume asemenea angajamente și să efectueze transferuri efective.

- 78 Ulterior, în Comunicarea din 13 iunie 2017 către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu – Al treisprezecelea raport privind transferul și relocarea [COM(2017) 330 final], Comisia a constatat că, în urma apelului său lansat în al doisprezecelea raport privind transferul și relocarea, toate statele membre, cu excepția Republicii Polone, a Ungariei și a Republicii Cehe, au început să își

asume în mod regulat angajamente în temeiul articolului 5 alineatul (2) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 și a arătat că a decis, prin urmare, să angajeze o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva acestor trei state membre.

- 79 În acest context, acțiunea introdusă de Comisie, în măsura în care urmărește să asigure că toate statele membre, în afara Republicii Elene și a Republicii Italiene, cărora le reveneau obligațiile de transfer care decurg din Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 pun în aplicare aceste obligații, se înscrie pe deplin în obiectivul urmărit de aceste decizii.
- 80 Astfel, trebuie amintit că sarcinile pe care le implică măsurile provizorii prevăzute de Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, din moment ce măsurile au fost adoptate în temeiul articolului 78 alineatul (3) TFUE pentru a ajuta Republica Elenă și Republica Italiană să facă față mai bine unei situații de urgență caracterizate de un aflus brusc de resortisanți ai unor țări terțe pe teritoriul lor, trebuie în principiu să fie repartizate între toate celelalte state membre, în conformitate cu principiul solidarității și al distribuirii echitabile a răspunderii între statele membre, din moment ce, în conformitate cu articolul 80 TFUE, acest principiu reglementează politica Uniunii în materie de azil (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul, C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631, punctul 291).
- 81 Acțiunea Comisiei este astfel întemeiată, în speță, pe un criteriu neutru și obiectiv, referitor la gravitatea și la persistența neîndeplinirilor obligațiilor imputate Republicii Polone, Ungariei și Republicii Cehe, care, având în vedere obiectivul Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601, așa cum tocmai a fost amintit, permite să se distingă situația acestor trei state membre de cea a celorlalte state membre, inclusiv a celor care nu și-au respectat pe deplin obligațiile care decurg din aceste decizii.
- 82 Rezultă că, în speță, Comisia nu a depășit nicidecum limitele marjei de apreciere care îi revine în cadrul articolului 258 TFUE prin faptul că a decis să introducă o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva Republicii Polone, a Ungariei și a Republicii Cehe, iar nu și împotriva altor state membre. Prin urmare, excepțiile de inadmisibilitate întemeiate pe o încălcare a principiului egalității de tratament trebuie respinse.

Cu privire la excepția de inadmisibilitate din cauza C-718/17, întemeiată pe o încălcare a dreptului la apărare în cursul procedurii precontencioase

– Argumentația părților

- 83 În cauza C-718/17, Ungaria impută Comisiei, în primul rând, nerespectarea dreptului său la apărare în procedura precontencioasă, întrucât termenul de răspuns de patru săptămâni stabilit în scrisoarea de punere în întârziere și în avizul motivat a fost excesiv de scurt, contrar termenului obișnuit de două luni, și nu a fost justificat de o situație de urgență legitimă.
- 84 Comisia ar fi încălcat în special dreptul la apărare al Ungariei prin respingerea cererii sale de prelungire a termenului de răspuns acordat în avizul motivat.
- 85 Ungaria arată că, prin faptul că nu a decis decât în luna iunie a anului 2017, așadar, la o dată relativ apropiată de data expirării perioadei de aplicare a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601, să inițieze procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva celor trei state membre în cauză, Comisia este ea însăși cauza urgenței pe care o invocă. Termenele de răspuns excesiv de scurte și precipitarea procedurii precontencioase nu s-ar explica printr-o reală urgență, ci prin faptul că Comisia dorea cu orice preț să mai poată stabili în avizul motivat termenul acordat statelor membre în cauză pentru a se conforma obligațiilor lor, astfel încât acesta să expire înainte ca deciziile menționate să înceteze să fie aplicabile în luna septembrie a anului 2017, și aceasta pentru a evita să îi

fie opusă inadmisibilitatea acțiunilor sale. Urgența invocată de Comisie ar fi de asemenea contrazisă de faptul că această instituție a mai așteptat patru luni după expirarea termenului stabilit în avizul motivat pentru introducerea prezentelor acțiuni.

- 86 În al doilea rând, Ungaria reproșează Comisiei că nu a indicat, în cursul procedurii precontencioase, neîndeplinirea obligațiilor care îi era imputată.
- 87 Ungaria arată în această privință că, deși, în cererea sa introductivă, Comisia a furnizat o scurtă explicație care indică motivul pentru care, în opinia sa, încălcarea articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601 implică o încălcare a articolului 5 alineatele (4)-(11) din această decizie, această explicație nu este suficientă pentru a remedia faptul că, în cursul fazei precontencioase a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, Comisia nu a definit în mod clar neîndeplinirea obligațiilor care face obiectul acestei proceduri.
- 88 În timp ce, în motivele scrisorii de punere în întârziere și ale avizului motivat, Ungariei i-ar fi fost imputată doar o încălcare a articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601, în concluziile acestei scrisori și ale acestui aviz, Comisia ar fi invocat și o încălcare a articolului 5 alineatele (4)-(11) din această decizie, fără o analiză suplimentară.
- 89 Această imprecizie a obiectului procedurii ar fi și rezultatul faptului că, în procedura precontencioasă, Comisia s-a referit în mai multe rânduri la o încălcare atât a Deciziei 2015/1523, cât și a Deciziei 2015/1601, deși, în lipsa unui angajament voluntar, Ungaria nu era obligată să transfere solicitanții de protecție internațională în temeiul primei dintre aceste două decizii.
- 90 Comisia respinge aceste argumente.

– *Aprecierea Curții*

- 91 Dintr-o jurisprudență constantă a Curții rezultă că procedura precontencioasă are ca scop să acorde statului membru vizat posibilitatea, pe de o parte, de a se conforma obligațiilor sale care decurg din dreptul Uniunii și, pe de altă parte, de a invoca în mod util mijloacele sale de apărare împotriva motivelor formulate de Comisie. Regularitatea acestei proceduri constituie o garanție esențială urmărită de Tratatul FUE nu numai pentru protecția drepturilor statului membru în cauză, ci și pentru a asigura că eventuala procedură contencioasă va avea ca obiect un litigiu clar definit [Hotărârea din 19 septembrie 2017, Comisia/Irlanda (Taxă de înmatriculare), C-552/15, EU:C:2017:698, punctele 28 și 29, precum și jurisprudența citată].
- 92 Aceste obiective impun Comisiei să lase un termen rezonabil statelor membre pentru a răspunde la scrisoarea de punere în întârziere și pentru a se conforma unui aviz motivat sau, dacă este cazul, pentru a-și pregăti apărarea. Pentru aprecierea caracterului rezonabil al termenului stabilit, este necesar să se țină seama de ansamblul împrejurărilor ce caracterizează situația din speță. Termene foarte scurte pot astfel să se justifice în situații specifice, mai ales atunci când există o urgență pentru a remedia o neîndeplinire a obligațiilor sau atunci când statul membru vizat cunoaște pe deplin punctul de vedere al Comisiei cu mult timp înainte de inițierea procedurii (Hotărârea din 13 decembrie 2001, Comisia/Franța, C-1/00, EU:C:2001:687, punctul 65).
- 93 Trebuie amintit de asemenea că, potrivit unei jurisprudențe constante deja menționate la punctul 75 din prezenta hotărâre, revine Comisiei sarcina de a aprecia oportunitatea introducerii unei acțiuni împotriva unui stat membru, de a stabili dispozițiile pe care acesta le-ar fi încălcat și de a alege momentul în care inițiază procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva acestuia, considerațiile care determină această alegere neputând afecta admisibilitatea acțiunii.

- 94 În speță, în ceea ce privește, în primul rând, excepția de inadmisibilitate întemeiată pe termenele de răspuns pretins excesiv de scurte care au fost stabilite în scrisoarea de punere în întârziere și în avizul motivat, reiese în mod univoc din rapoartele Comisiei privind transferul și relocarea că această instituție a decis să angajeze procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor la 15 iunie și la 16 iunie 2017 și, prin urmare, într-un stadiu relativ avansat al perioadei de aplicare de doi ani a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601 care se termină la 17 septembrie și, respectiv, la 26 septembrie 2017. Această decizie a fost motivată de faptul că, înainte de a iniția aceste proceduri și înainte de expirarea acestei perioade de aplicare, instituția menționată a dorit să acorde o ultimă posibilitate celor trei state membre în cauză, care fie nu transferaseră încă niciun solicitant de protecție internațională, fie nu își mai asumaseră angajamente de transfer de mai mult de un an, să se conformeze obligațiilor care le revin în temeiul deciziilor menționate prin asumarea unor angajamente formale și prin transferul solicitanților de protecție internațională cel târziu în termen de o lună.
- 95 Pe de altă parte, reiese că această alegere de a declanșa procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor într-un stadiu relativ avansat al perioadei de aplicare de doi ani a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601 este justificată având în vedere faptul, deja arătat de Curte, că un transfer al unui număr important de solicitanți de protecție internațională, precum cel prevăzut de Decizia 2015/1601, este o operațiune în același timp inedită și complexă care necesită un anumit timp de pregătire și de punere în aplicare, în special pe planul coordonării dintre administrațiile statelor membre, înainte de a produce efecte concrete (Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul, C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631, punctul 97).
- 96 Prin urmare, deși, având în vedere datele relativ apropiate de expirare a perioadei de aplicare a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601, în cele din urmă a devenit urgent, în cursul lunii mai a anului 2017, să se preconizeze constrângerea celor trei state membre în cauză, prin intermediul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, să își respecte obligațiile de transfer impuse prin aceste decizii pentru partea rămasă din această perioadă de aplicare, motivul acestei urgențe nu poate fi imputat vreunei inerții sau acțiuni tardive a Comisiei, ci constă în refuzul persistent al acestor trei state membre de a da curs apelurilor repetate ale Comisiei prin care li se solicita să se conformeze acestor obligații.
- 97 Era perfect legitim ca, în cadrul marjei de apreciere care îi revine în ceea ce privește alegerea momentului în care inițiază procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, Comisia să epuizeze mai întâi toate posibilitățile de a convinge cele trei state membre în cauză să efectueze transferuri și să își asume angajamente formale pentru ca aceste state membre să contribuie în mod corespunzător, cu respectarea principiului solidarității și al distribuirii echitabile a răspunderii între statele membre care, în conformitate cu articolul 80 TFUE, reglementează politica Uniunii în materie de azil, la obiectivul de transfer efectiv urmărit prin Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, asigurându-se în același timp că statele membre menționate nu se sustrag unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în cazul în care ar decide să nu dea curs ultimului apel al Comisiei de a se conforma obligațiilor lor.
- 98 Rezultă că, în speță, Comisia nu a depășit această marjă de apreciere.
- 99 Pe de altă parte, trebuie să se arate că cele trei state membre în cauză fuseseră informate, cel puțin de la 16 mai 2017, data celui de al doisprezecelea raport privind transferul și relocarea, cu privire la intenția Comisiei de a introduce o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva lor dacă ar fi continuat să refuze să se conformeze Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601.
- 100 De asemenea, aceste state cunoșteau pe deplin punctul de vedere al Comisiei cu mult timp înainte de deschiderea procedurii precontencioase la 15 iunie și la 16 iunie 2017. Astfel, punctul de vedere al Comisiei cu privire la neîndeplinirile obligațiilor imputate celor trei state membre vizate a fost evidențiat de aceasta în diferite scrisori, precum și în mai multe rapoarte privind transferul și relocarea. În aceste împrejurări, termenele în discuție de patru săptămâni nu pot fi considerate nerezonabil de scurte.

- 101 De altfel, nu rezultă că termenele de răspuns de patru săptămâni stabilite în scrisorile de punere în întârziere și în avizele motivate nu ar fi permis statelor membre în cauză să își valorifice în mod util în procedura precontencioasă mijloacele de apărare împotriva motivelor formulate de Comisie.
- 102 Astfel, în memoriile lor în apărare, în duplică și în intervenție, cele trei state membre în cauză reiau în esență argumentele pe care le invocaseră deja în răspunsurile la scrisorile de punere în întârziere și la avizele motivate.
- 103 Trebuie de asemenea respins argumentul mai specific al Ungariei potrivit căruia Comisia nu îi putea impune termene de răspuns de patru săptămâni și nu îi putea refuza o prelungire a acestor termene din moment ce acestea expirau în perioada estivală din anul 2017 în care un efectiv redus în cadrul ministerului maghiar vizat trebuia să pregătească un răspuns nu numai în această cauză, ci și în alte două cauze care ar fi ridicat probleme complexe de interpretare a dreptului Uniunii și ar fi necesitat eforturi considerabile.
- 104 Astfel, Ungaria știa, cel puțin de la 16 mai 2017, data celui de al doisprezecelea raport privind transferul și relocarea, că Comisia intenționa să angajeze, în termen scurt, o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva acestui stat membru dacă acesta continua să nu pună în aplicare Decizia 2015/1601. Ungaria nu putea să ignore nici că, în cazul în care această procedură ar fi inițiată, Comisia ar fi obligată să acorde termene de răspuns relativ scurte pentru a asigura că procedura precontencioasă se poate încheia înainte de expirarea perioadei de aplicare a acestei decizii la 26 septembrie 2017. Prin urmare, acest stat membru trebuia, în speță, să prevadă un dispozitiv suficient, inclusiv în perioada estivală din anul 2017, pentru a fi în măsură să răspundă la scrisoarea de punere în întârziere și la avizul motivat.
- 105 În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa imprecizie a motivelor formulate de Comisie împotriva Ungariei în procedura precontencioasă și, mai precis, cu privire la faptul că legătura dintre neîndeplinirea obligațiilor care rezultă din articolul 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601 și neîndeplinirea celor care rezultă din articolul 5 alineatele (4)-(11) din această decizie nu ar fi fost explicată decât în cererea introductivă și în mod deosebit de succint, este necesar să se constate că, atât în concluziile scrisorii de punere în întârziere, cât și în cele ale avizului motivat, Comisia a imputat în mod expres Ungariei o încălcare a articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601 și, „în consecință”, a „celorlalte obligații de transfer” impuse de articolul 5 alineatele (4)-(11) din această decizie.
- 106 În plus, în motivele scrisorii de punere în întârziere și ale avizului motivat, Comisia a explicat această legătură de cauzalitate, în termeni identici și suficient de clari, arătând că angajamentele vizate la articolul 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601 constituie „primul pas” pe care se „construiește” procedura detaliată și obligatorie de cooperare administrativă între Republica Elenă și Republica Italiană, pe de o parte, și statele membre de transfer, pe de altă parte, având ca scop realizarea transferului de solicitanți de protecție internațională din primele două state membre către celelalte, și că articolul 5 alineatele (4)-(11) din această decizie cuprinde o serie de obligații legale precise și consecutive pentru statele membre de transfer.
- 107 În această privință, trebuie arătat că transferul efectiv al solicitanților de protecție internațională prin relocarea lor către teritoriul unui stat membru de transfer nu este posibil decât dacă acest stat membru și-a asumat, în prima fază a procedurii de transfer, un angajament în acest sens pentru un anumit număr de solicitanți de protecție internațională. Dacă un astfel de angajament nu a fost asumat, cu încălcarea articolului 5 alineatul (2) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, o asemenea încălcare determină în mod necesar o neîndeplinire a obligațiilor consecutive impuse de articolul 5 alineatele (4)-(11) din fiecare dintre aceste decizii în cadrul fazelor ulterioare ale procedurii de transfer efectiv al solicitanților în cauză prin relocarea lor către teritoriul statului membru vizat.

- 108 Prin urmare, Ungaria nu putea ignora legătura de cauzalitate vădită dintre încălcarea articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601 și cea a articolului 5 alineatele (4)-(11) din această decizie.
- 109 În plus, deși este adevărat că, în anumite motive ale scrisorii de punere în întârziere și ale avizului motivat, în special în cele care descriu cadrul juridic, Comisia s-a referit nu numai la Decizia 2015/1601, ci și la Decizia 2015/1523, în condițiile în care Ungaria nu era ținută de această din urmă decizie, obiectul neîndeplinirii obligațiilor imputate Ungariei era perfect clar pentru acest stat membru din perspectiva interpretării ansamblului motivelor scrisorii de punere în întârziere și ale avizului motivat, în special a celor privind evaluarea Comisiei, care se referă numai la Decizia 2015/1601. Pe de altă parte, atât în concluziile scrisorii de punere în întârziere, cât și în cele ale avizului motivat, Ungariei i se impută numai o neîndeplinire a obligațiilor care decurg din această decizie. Nu rezultă, așadar, că imprecizia invocată a anumitor motive ale cererii introductive a putut afecta exercitarea de către Ungaria a dreptului său la apărare.
- 110 Având în vedere ceea ce precedă, excepția de inadmisibilitate invocată de Ungaria și întemeiată pe încălcarea dreptului la apărare în cursul procedurii precontencioase trebuie respinsă.

Cu privire la excepția de inadmisibilitate din cauza C-719/17, întemeiată pe lipsa de precizie sau pe incoerența cererii introductive

– Argumentația părților

- 111 În cauza C-719/17, în urma unei întrebări cu solicitare de răspuns scris care i-a fost adresată de Curte în vederea ședinței, Republica Cehă a contestat, în răspunsul său la această întrebare, admisibilitatea acțiunii care o privește pentru motivul că cererea introductivă nu enunță în mod coerent și precis neîndeplinirea obligațiilor care îi este imputată. Ea arată în această privință că, în concluziile cererii introductive, data începerii încălcării care îi este imputată nu este menționată, deși atât în concluziile scrisorii de punere în întârziere, cât și în cele ale avizului motivat se menționează 13 august 2016 ca dată a începerii încălcării. În plus, anumite motive din cererea introductivă ar indica fie 13 mai 2016, fie 13 august 2016 ca dată a începerii acestei încălcări.
- 112 Comisia respinge aceste argumente.

– Aprecierea Curții

- 113 Trebuie amintit că o acțiune trebuie examinată numai din perspectiva concluziilor cuprinse în cererea de sesizare (Hotărârea din 30 septembrie 2010, Comisia/Belgia, C-132/09, EU:C:2010:562, punctul 35 și jurisprudența citată).
- 114 În plus, dintr-o jurisprudență constantă referitoare la articolul 120 litera (c) din Regulamentul de procedură rezultă că orice cerere de sesizare trebuie să indice în mod clar și precis obiectul litigiului și să conțină expunerea sumară a motivelor invocate pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Curții să își exercite controlul. Rezultă că elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază o asemenea acțiune trebuie să reiasă în mod coerent și comprehensibil din însuși textul cererii introductive, iar concluziile acesteia din urmă trebuie să fie formulate în mod neechivoc, pentru a evita ca Curtea să se pronunțe *ultra petita* sau să omită să se pronunțe asupra unui motiv (Hotărârea din 31 octombrie 2019, Comisia/Țările de Jos, C-395/17, EU:C:2019:918, punctul 52 și jurisprudența citată).
- 115 Curtea a statuat de asemenea că, în cadrul unei acțiuni formulate în temeiul articolului 258 TFUE, aceasta trebuie să prezinte motivele în mod coerent și precis pentru a permite statului membru și Curții să determine cu exactitate întinderea încălcării dreptului Uniunii imputate, condiție necesară

pentru ca statul respectiv să poată invoca în mod util mijloacele sale de apărare, iar Curtea să poată verifica existența pretensei neîndepliniri a obligațiilor (Hotărârea din 31 octombrie 2019, Comisia/Țările de Jos, C-395/17, EU:C:2019:918, punctul 53).

- 116 În special, acțiunea formulată de Comisie trebuie să cuprindă o expunere coerentă și detaliată a motivelor care au determinat-o să ajungă la convingerea că statul membru interesat nu și-a îndeplinit una dintre obligațiile care îi revin în temeiul tratatelor. Prin urmare, o contradicție în expunerea motivului invocat de Comisie în susținerea acțiunii sale în constatarea neîndeplinirii obligațiilor nu îndeplinește cerințele impuse (Hotărârea din 2 iunie 2016, Comisia/Țările de Jos, C-233/14, EU:C:2016:396, punctul 35).
- 117 În speță, este necesar să se constate că, deși atât în concluziile scrisorii de punere în întârziere, cât și în cele ale avizului motivat Comisia a stabilit data începerii încălcării imputate Republicii Cehe la 13 august 2016, concluziile cererii introductive în cauza C-719/17, astfel cum au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2018, C 112, p. 19), nu menționează această dată și de altfel nici vreo altă dată ca dată a începerii acestei încălcări.
- 118 Prin urmare, descrierea în concluziile cererii de sesizare a comportamentului imputat Republicii Cehe este ca atare marcată de o anumită imprecizie sau ambiguitate. Aceste concluzii ar putea astfel lăsa să se înțeleagă că acest stat membru și-a încălcat obligațiile care rezultă din articolul 5 alineatul (2) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 în întreaga perioadă de aplicare de doi ani a acestora, în timp ce este cert că Republica Cehă și-a asumat angajamente de transfer în temeiul acestor dispoziții în perioada de aplicare menționată, al doilea și ultimul angajament al său datând din 13 mai 2016.
- 119 Cu toate acestea, deși, având în vedere cele arătate la punctul 113 din prezenta hotărâre, această imprecizie sau ambiguitate a concluziilor cererii introductive în cauza C-719/17 este regretabilă, trebuie să se constate că reiese în mod suficient de clar din motivele cererii introductive și este confirmat de memoriul în replică că neîndeplinirea exactă a obligațiilor imputată de Comisie Republicii Cehe constă în faptul că nu și-a mai asumat angajamente de transfer în temeiul articolului 5 alineatul (2) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 după 13 mai 2016. Or, din moment ce, potrivit dispozițiilor menționate, asemenea angajamente trebuie asumate „cel puțin o dată la trei luni”, data începerii neîndeplinirii obligațiilor imputate Republicii Cehe corespunde în mod necesar datei de 13 august 2016, astfel cum a menționat de altfel Comisia în mod expres atât în concluziile scrisorii de punere în întârziere și ale avizului motivat, cât și în anumite motive ale cererii introductive.
- 120 Rezultă că Republica Cehă nu putea în mod rezonabil să se înșele cu privire la data exactă a începerii neîndeplinirii obligațiilor sale pe care i-o imputa Comisia și că a putut să își exercite în mod efectiv dreptul la apărare în ceea ce privește această neîndeplinire a obligațiilor (a se vedea prin analogie Hotărârea din 5 mai 2011, Comisia/Portugalia, C-267/09, EU:C:2011:273, punctul 28, și Hotărârea din 31 octombrie 2019, Comisia/Țările de Jos, C-395/17, EU:C:2019:918, punctul 57). De asemenea, nu există, în aceste condiții, niciun risc ca Curtea să se pronunțe *ultra petita*.
- 121 Prin urmare, excepția de inadmisibilitate întemeiată de Republica Cehă pe lipsa de precizie sau pe incoerența cererii de sesizare în cauza C-719/17 trebuie respinsă.
- 122 În ceea ce privește cauza C-718/17, mai trebuie subliniat că, deși, în avizul motivat, Comisia a stabilit data de începere a neîndeplinirii obligațiilor imputate Ungariei la 25 decembrie 2015, concluziile cererii introductive, astfel cum au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2018, C 112, p. 19), nu menționează, în ceea ce le privește, nicio dată în această privință. În aceste condiții și din moment ce obiectul litigiului dedus Curții este delimitat de avizul motivat (a se vedea printre altele Hotărârea din 18 iunie 1998, Comisia/Italia, C-35/96, EU:C:1998:303, punctul 28 și jurisprudența

citată), acțiunea în prezenta cauză este admisibilă în măsura în care privește o neîndeplinire de către Ungaria a obligațiilor sale care decurg din articolul 5 alineatele (2) și (4)-(11) din Decizia 2015/1601 începând cu 25 decembrie 2015.

- 123 Având în vedere tot ceea ce precedă și sub rezerva precizării efectuate la punctul precedent, este necesar să se constate admisibilitatea celor trei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor.

Cu privire la fond

Cu privire la materialitatea neîndeplinirilor obligațiilor invocate

- 124 Trebuie amintit că, în cadrul unei proceduri în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 258 TFUE, revine Comisiei, care are sarcina de a stabili existența pretensei neîndepliniri a obligațiilor, sarcina de a prezenta Curții elementele necesare pentru ca aceasta să verifice existența respectivei neîndepliniri a obligațiilor, fără a se putea întemeia pe vreo prezumție (Hotărârea din 18 noiembrie 2010, Comisia/Portugalia, C-458/08, EU:C:2010:692, punctul 54 și jurisprudența citată).
- 125 În speță, Comisia impută Republicii Polone, începând cu 16 martie 2016, Ungariei, începând cu 25 decembrie 2015, precum și Republicii Cehe, începând cu 13 august 2016, neîndeplinirea obligațiilor care le revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1523 și/sau al articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601, precum și, pe cale de consecință, a obligațiilor ulterioare de transfer care le revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1523 și/sau al articolului 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1601.
- 126 În această privință, este necesar să se arate, pe de o parte, că obligația de a-și asuma angajamente de transfer cel puțin o dată la trei luni este prevăzută la articolul 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1523 în termeni identici cu cei ai articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601 și că obligațiile ulterioare de transfer efectiv sunt prevăzute la articolul 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1523 în termeni în esență identici cu cei ai articolului 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1601, cele câteva diferențe în redactarea alineatelor (4) și (9) ale articolului 5 menționat fiind lipsite de relevanță pentru aprecierea temeiniciei celor trei acțiuni.
- 127 Pe de altă parte, astfel cum s-a arătat deja la punctul 107 din prezenta hotărâre, există o legătură de cauzalitate vădită, cu privire la care cele trei state membre în cauză nu se puteau înșela în mod rezonabil, între încălcarea articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1523 și/sau a articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601 și încălcarea articolului 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1523 și/sau a articolului 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1601.
- 128 Este vorba, într-adevăr, despre obligații consecutive în cadrul procedurii de transfer, astfel încât, dacă nu este respectată obligația impusă de articolul 5 alineatul (2) din fiecare dintre aceste decizii, întrucât nu sunt asumate angajamente de transfer al unui anumit număr de solicitanți de protecție internațională, nu sunt respectate nici obligațiile impuse de articolul 5 alineatele (4)-(11) din fiecare dintre deciziile menționate în vederea transferului efectiv al solicitanților de protecție internațională pentru care au fost asumate angajamente.
- 129 Trebuie să se constate că cele trei state membre în cauză nu contestă existența, la data de 23 august 2017, sfârșitul termenului stabilit în avizele motivate, a neîndeplinirilor obligațiilor care le revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1523 și/sau al articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601, astfel încât trebuie să se considere dovedită existența acestor neîndepliniri ale obligațiilor, precum și, pe cale de consecință, cea a neîndeplinirii obligațiilor ulterioare de transfer care le revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1523 și/sau al articolului 5 alineatele (4)-(11) din Decizia 2015/1601.

- 130 De altfel, aceste neîndepliniri ale obligațiilor nu pot fi contestate din moment ce, în diferitele sale rapoarte lunare privind transferul și relocarea, despre care este cert că cele trei state membre în cauză aveau cunoștință, Comisia a asigurat o monitorizare printre altele a progresului transferurilor din Grecia și din Italia prevăzute de Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, în care se indică, pentru fiecare stat membru de transfer, numărul solicitanților de protecție internațională pentru care s-au asumat angajamente de transfer, precum și numărul solicitanților de protecție internațională efectiv transferați. Or, aceste rapoarte atestă realitatea neîndeplinirilor obligațiilor invocate de Comisie și amintite la punctul 125 din prezenta hotărâre.
- 131 În ceea ce privește Republica Cehă, existența neîndeplinirii obligațiilor care îi este imputată reiese în mod clar și din Rezoluția nr. 439 din 5 iunie 2017, menționată la punctul 31 din prezenta hotărâre, prin care acest stat membru a decis să suspende punerea în aplicare a obligațiilor sale asumate cu ocazia reuniunii din 25 și 26 iunie 2015 a Consiliului European, formalizate ulterior cu ocazia reuniunii reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului European din 20 iulie 2015 și puse în aplicare prin Decizia 2015/1523, precum și punerea în aplicare a obligațiilor sale care decurg din Decizia 2015/1601.
- 132 Așadar, trebuie să se constate că Comisia a dovedit materialitatea pretinselor neîndepliniri ale obligațiilor în cele trei proceduri în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în cauză.
- 133 În aceste condiții, cele trei state membre în cauză invocă o serie de argumente care ar justifica faptul că acestea au lăsat neaplicate Deciziile 2015/1523 și 2015/1601. Este vorba, pe de o parte, despre argumente referitoare la responsabilitățile statelor membre pentru menținerea ordinii publice și pentru apărarea securității interne, întemeiate de Republica Polonă și de Ungaria pe articolul 72 TFUE coroborat cu articolul 4 alineatul (2) TUE și, pe de altă parte, despre argumente întemeiate de Republica Cehă pe pretinsa disfuncționalitate și ineficiență a mecanismului de transfer, astfel cum este prevăzut de aceste decizii.

Cu privire la mijloacele de apărare întemeiate de Republica Polonă și de Ungaria pe articolul 72 TFUE coroborat cu articolul 4 alineatul (2) TUE

Argumentația părților

- 134 Republica Polonă și Ungaria susțin în esență că, în speță, erau îndreptățite, în temeiul articolului 72 TFUE coroborat cu articolul 4 alineatul (2) TUE, care le rezervă competența exclusivă pentru menținerea ordinii publice și pentru apărarea securității interne în cadrul actelor adoptate în domeniul spațiului de libertate, securitate și justiție prevăzut în titlul V din Tratatul FUE, să lase neaplicate obligațiile lor de drept secundar și, așadar, de rang inferior care decurg din Decizia 2015/1523 și/sau din Decizia 2015/1601, acte adoptate pe baza articolului 78 alineatul (3) TFUE și care intră, așadar, sub incidența titlului V menționat.
- 135 Aceste state membre arată că au decis, în temeiul articolului 72 TFUE, să lase neaplicate Decizia 2015/1523 și/sau Decizia 2015/1601. Ele estimează că, potrivit aprecierii lor privind riscurile pe care le-ar prezenta transferul eventual pe teritoriul lor al persoanelor extremiste și periculoase care s-ar putea deda la acte violente sau chiar de natură teroristă, mecanismul de transfer, astfel cum era prevăzut la articolul 5 din fiecare dintre aceste decizii și astfel cum era aplicat de autoritățile elene și italiene, nu le permitea să asigure pe deplin menținerea ordinii publice și apărarea securității interne.
- 136 În această privință, statele membre menționate se referă la numeroasele probleme pe care le-a întâmpinat aplicarea mecanismului de transfer în ceea ce privește printre altele stabilirea într-un mod suficient de cert a identității și a provenienței solicitanților de protecție internațională care au vocația de a fi transferați, probleme care au fost agravate de lipsa de cooperare din partea autorităților elene și

italiene în cadrul procedurii de transfer, printre altele prin refuzul opus de acestea ofițerilor de legătură ai statelor membre de transfer privind posibilitatea de a conduce interviuri cu solicitanții vizați înainte de transferul lor.

- 137 Republica Polonă apreciază în special că articolul 72 TFUE nu este o dispoziție în raport cu care poate fi pusă în discuție validitatea unui act al dreptului Uniunii. Dimpotrivă, ar fi vorba despre o normă comparabilă cu o normă de conflict în temeiul căreia prerogativele statelor membre în materie de menținere a ordinii publice și de apărare a securității interne au prioritate față de obligațiile lor de drept secundar. Un stat membru ar putea invoca articolul 72 TFUE pentru a nu pune în aplicare un act adoptat în cadrul titlului V din tratat de fiecare dată când consideră că există un risc chiar potențial pentru menținerea ordinii publice și pentru apărarea securității interne a căror responsabilitate îi revine. În această privință, un stat membru ar avea o marjă de apreciere foarte largă și nu ar trebui să demonstreze decât plauzibilitatea unui risc pentru menținerea ordinii publice și pentru apărarea securității interne pentru a se putea prevala de articolul 72 TFUE.
- 138 Fără a invoca un mijloc de apărare distinct întemeiat pe articolul 72 TFUE, Republica Cehă susține, la rândul său, că, în fața amenințărilor la adresa siguranței publice pe care le-ar implica transferul persoanelor potențial legate de extremismul religios, ar trebui să se asigure că fiecare stat membru de transfer își poate apăra securitatea internă. Or, această apărare a securității interne nu ar fi fost asigurată mai ales din cauza lipsei unor informații suficiente cu privire la persoanele vizate și a imposibilității de a desfășura interviuri prin care să se urmărească verificarea faptului că solicitanții de protecție internațională vizați nu constituie o amenințare pentru siguranța națională sau pentru ordinea publică din statul membru de transfer.

Aprecierea Curții

- 139 Într-o Uniune întemeiată pe statul de drept, actele adoptate de instituții beneficiază de o prezumție de legalitate. Din moment ce Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 aveau, încă de la adoptarea lor, un caracter obligatoriu pentru Republica Polonă și pentru Republica Cehă, aceste state membre erau ținute să respecte aceste acte ale dreptului Uniunii și să le pună în aplicare în toată perioada lor de aplicare de doi ani. Acest lucru este valabil și pentru Ungaria în ceea ce privește Decizia 2015/1601, act cu caracter obligatoriu pentru acest stat membru încă de la adoptarea sa și pentru toată perioada sa de aplicare de doi ani (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 85).
- 140 Acest caracter obligatoriu al Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601 nu este modificat cu nimic prin faptul că legalitatea Deciziei 2015/1601 a fost contestată de Ungaria și de Republica Slovacă în fața Curții, în cadrul unor acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 TFUE, proceduri în care a intervenit Republica Polonă în susținerea acestor două state membre. Niciunul dintre acestea nu a solicitat de altfel o suspendare a executării acestei din urmă decizii sau adoptarea de măsuri provizorii de către Curte în temeiul articolelor 278 și 279 TFUE, astfel încât, în conformitate cu acest articol 278, aceste acțiuni în anulare nu aveau niciun efect suspensiv (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctele 86 și 87).
- 141 În plus, prin Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul (C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631), Curtea a respins aceste acțiuni în anulare îndreptate împotriva Deciziei 2015/1601, confirmând astfel legalitatea deciziei menționate.
- 142 În speță, Republica Polonă și Ungaria, deși arată că nu intenționează să invoce nelegalitatea Deciziei 2015/1523 și/sau a Deciziei 2015/1601 în raport cu articolul 72 TFUE, susțin că acest articol le permitea să lase neaplicate aceste decizii sau chiar una sau cealaltă dintre acestea.

- 143 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, deși adoptarea măsurilor apte să asigure ordinea publică pe teritoriul lor, precum și securitatea lor internă și externă este de competența statelor membre, totuși nu rezultă din aceasta că asemenea măsuri se sustrag în totalitate domeniului de aplicare al dreptului Uniunii. Astfel, după cum Curtea a constatat deja, tratatul nu prevede derogări exprese aplicabile în situații susceptibile să afecteze ordinea publică și siguranța publică decât la articolele 36, 45, 52, 65, 72, 346 și 347 TFUE, care privesc ipoteze excepționale bine delimitate. Nu se poate deduce din aceasta că ar exista o rezervă generală, inerentă tratatului, care ar exclude din sfera de aplicare a dreptului Uniunii orice măsură adoptată în temeiul ordinii publice sau al siguranței publice. Recunoașterea unei asemenea rezerve, în afara condițiilor specifice ale dispozițiilor tratatului, ar risca să aducă atingere caracterului imperativ și aplicării uniforme a dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens printre altele Hotărârea din 15 decembrie 2009, Comisia/Danemarca, C-461/05, EU:C:2009:783, punctul 51, și Hotărârea din 4 martie 2010, Comisia/Portugalia, C-38/06, EU:C:2010:108, punctul 62, precum și jurisprudența citată).
- 144 În plus, derogarea prevăzută la articolul 72 TFUE trebuie, astfel cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă, în special pentru derogările prevăzute la articolele 346 și 347 TFUE, să facă obiectul unei interpretări stricte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2009, Comisia/Danemarca, C-461/05, EU:C:2009:783, punctul 52, și Hotărârea din 4 martie 2010, Comisia/Portugalia, C-38/06, EU:C:2010:108, punctul 63).
- 145 Rezultă că, deși articolul 72 TFUE prevede că titlul V din tratat nu aduce atingere exercitării responsabilităților care le revin statelor membre pentru menținerea ordinii publice și pentru apărarea securității interne, el nu poate fi interpretat într-un asemenea mod încât să confere statelor membre autoritatea de a deroga de la dispozițiile tratatului prin simpla invocare a acestor responsabilități (a se vedea prin analogie Hotărârea din 15 decembrie 2009, Comisia/Danemarca, C-461/05, EU:C:2009:783, punctul 53, și Hotărârea din 4 martie 2010, Comisia/Portugalia, C-38/06, EU:C:2010:108, punctul 64).
- 146 Întinderea cerințelor referitoare la menținerea ordinii publice sau a securității naționale nu poate fi astfel determinată în mod unilateral de fiecare stat membru, fără controlul instituțiilor Uniunii [a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iunie 2015, Zh. și O., C-554/13, EU:C:2015:377, punctul 48, precum și Hotărârea din 2 mai 2018, K. și H. F. (Drept de ședere și acuzații de crime de război), C-331/16 și C-366/16, EU:C:2018:296, punctul 40 și jurisprudența citată].
- 147 Revine statului membru care invocă beneficiul articolului 72 TFUE sarcina de a dovedi necesitatea recurgerii la derogarea prevăzută la acest articol pentru a-și exercita responsabilitățile în materie de menținere a ordinii publice și de apărare a securității interne (a se vedea prin analogie Hotărârea din 15 decembrie 2009, Comisia/Danemarca, C-461/05, EU:C:2009:783, punctul 55, și Hotărârea din 4 martie 2010, Comisia/Portugalia, C-38/06, EU:C:2010:108, punctul 66).
- 148 În această privință, trebuie amintit că, în ceea ce privește Decizia 2015/1601, Curtea a respins deja, la punctele 307-309 din Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul (C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631), argumentul invocat de Republica Polonă în calitate de intervenientă, potrivit căruia această decizie ar fi contrară principiului proporționalității, din moment ce nu ar permite statelor membre să asigure exercitarea efectivă a responsabilităților care le revin pentru menținerea ordinii publice și pentru apărarea securității interne în temeiul articolului 72 TFUE.
- 149 Astfel, Curtea a constatat că considerentul (32) al Deciziei 2015/1601, redactat de altfel în termeni identici cu cei ai considerentului (26) al Deciziei 2015/1523, enunța printre altele că era necesar să se ia în considerare securitatea națională și ordinea publică pe tot parcursul procedurii de transfer, până la transferul efectiv al solicitantului de protecție internațională, și că, în acest cadru, se impunea respectarea deplină a drepturilor fundamentale ale solicitantului de protecție internațională, inclusiv a normelor relevante privind protecția datelor (Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul, C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631, punctul 307).

- 150 Curtea s-a referit de asemenea la articolul 5 din Decizia 2015/1601, intitulat „Procedura de transfer”, care prevede la alineatul (7), ai cărui termeni sunt de altfel identici cu cei ai articolului 5 alineatul (7) din Decizia 2015/1523, că statele membre își rezervă dreptul de a refuza transferul unui solicitant de protecție internațională numai dacă există motive întemeiate de a-l considera un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică pe teritoriul lor sau atunci când există motive serioase pentru a aplica dispozițiile privind excluderea prevăzute la articolele 12 și 17 din Directiva 2011/95 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul, C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631, punctul 308).
- 151 În această privință, este necesar să se adauge că articolul 5 alineatul (4) din Decizia 2015/1523 și, în termeni identici, articolul 5 alineatul (4) din Decizia 2015/1601 prevăd că un stat membru de transfer nu poate decide să nu aprobe transferul unui solicitant de protecție internațională identificat de Republica Elenă sau de Republica Italiană în scopul transferului său decât în cazul în care există motive întemeiate, astfel cum sunt prevăzute la alineatul (7) al articolului 5 menționat, cu alte cuvinte, motive întemeiate de a considera solicitantul în cauză drept un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică pe teritoriul său.
- 152 Modalitățile mecanismului pe care îl cuprinde articolul 5 din fiecare dintre aceste decizii reflectă de altfel principiile amintite la punctele 143-147 din prezenta hotărâre, potrivit cărora articolul 72 TFUE este, în calitate de dispoziție derogatorie, de strictă interpretare și, prin urmare, nu conferă statelor membre competența de a deroga de la dispoziții de drept al Uniunii prin simpla invocare a intereselor legate de menținerea ordinii publice și de apărarea securității interne, ci le impune să dovedească necesitatea de a recurge la derogarea prevăzută la acest articol în scopul exercitării responsabilităților lor în aceste materii.
- 153 Trebuie, așadar, să se constate că Consiliul a ținut seama în mod corespunzător, la adoptarea Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601, de exercitarea responsabilităților care le revin statelor membre în temeiul articolului 72 TFUE, încadrând această exercitare, în ceea ce privește cele două faze ale procedurii de transfer ulterioare celei a asumării de angajamente, prin intermediul condițiilor specifice prevăzute la articolul 5 alineatele (4) și (7) din fiecare dintre aceste decizii.
- 154 În această privință, în ceea ce privește „motivele serioase” pentru a aplica dispozițiile privind „excluderea” prevăzute la articolele 12 și 17 din Directiva 2011/95, motive care, în conformitate cu articolul 5 alineatul (7) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, permiteau unui stat membru să refuze transferul unui solicitant de protecție internațională, din jurisprudența Curții reiese că autoritatea competentă a statului membru vizat nu se poate prevala de cauza de excludere prevăzută la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2011/95 și la articolul 17 alineatul (1) litera (b) din această directivă, care se referă la săvârșirea de către solicitantul de protecție internațională a unei „infracțiuni grave”, decât după ce a efectuat, în fiecare caz individual, o evaluare a faptelor precise despre care are cunoștință pentru a stabili dacă există motive întemeiate pentru a considera că actele săvârșite de persoana în cauză, care îndeplinește, pe de altă parte, criteriile pentru obținerea statutului solicitat, se încadrează în această cauză de excludere, aprecierea gravității infracțiunii în cauză necesitând o examinare completă a tuturor împrejurărilor specifice cazului individual vizat (Hotărârea din 13 septembrie 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punctele 46 și 47).
- 155 În plus, Curtea a arătat că, deși cauzele de excludere care figurează la articolele 12 și 17 din Directiva 2011/95 se articulează în jurul noțiunii de „infracțiune gravă”, domeniul de aplicare al cauzei de excludere de la statutul de protecție subsidiară prevăzute la articolul 17 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/95 este mai larg decât cel al cauzei de excludere de la statutul de refugiat prevăzute la articolul 1 secțiunea F litera b) din Convenția de la Geneva și la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2011/95. Astfel, în timp ce cauza de excludere de la statutul de refugiat prevăzută la această din urmă dispoziție vizează o infracțiune gravă de drept comun care a fost comisă în afara țării de refugiere înainte de admiterea persoanei interesate ca refugiat, cauza de excludere de la protecția

subsidiară prevăzută la articolul 17 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/95 vizează mai general o infracțiune gravă și nu este, așadar, limitată nici din punct de vedere geografic, nici în timp, nici în ceea ce privește natura infracțiunilor în cauză (Hotărârea din 13 septembrie 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punctele 46 și 47).

- 156 În ceea ce privește motivele denumite „întemeiate” de a considera solicitantul de protecție internațională drept un „pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică” pe teritoriul statului membru de transfer în cauză, care îi permit acestuia din urmă, în temeiul articolului 5 alineatul (4) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, să nu aprobe transferul unui solicitant de protecție internațională identificat de Republica Elenă sau de Republica Italiană, iar în temeiul articolului 5 alineatul (7) din fiecare dintre aceste decizii, să refuze transferul unui solicitant de protecție internațională, aceste motive, din moment ce trebuie să fie „întemeiate”, iar nu „serioase” și nu se referă în mod necesar la o infracțiune gravă care a fost deja comisă în afara țării de refugiere înainte de admiterea persoanei interesate ca refugiat, ci impun numai dovada unui „pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică”, lasă în mod clar o marjă de apreciere mai largă statelor membre de transfer decât motivele serioase pentru a aplica dispozițiile privind excluderea prevăzute la articolele 12 și 17 din Directiva 2011/95.
- 157 Pe de altă parte, este necesar să se arate că modul de redactare a articolului 5 alineatele (4) și (7) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 se distinge printre altele de modul de redactare a articolului 27 alineatul (2) din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO 2004, L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56), potrivit căruia conduita individului vizat trebuie să constituie „o amenințare reală, prezentă și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății” statului membru vizat. Prin urmare, noțiunea de „pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică”, în sensul dispozițiilor menționate mai sus ale Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601, trebuie interpretată mai larg decât în jurisprudența referitoare la persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație. Această noțiune poate acoperi printre altele amenințări potențiale la adresa securității naționale sau a ordinii publice [a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 aprilie 2017, Fahimian, C-544/15, EU:C:2017:255, punctul 40, precum și Hotărârea din 12 decembrie 2019, E. P. (Amenințare pentru ordinea publică), C-380/18, EU:C:2019:1071, punctele 29 și 32].
- 158 Astfel, trebuie să se recunoască o largă marjă de apreciere autorităților competente ale statelor membre de transfer atunci când acestea stabilesc dacă un resortisant al unei țări terțe al cărui transfer este preconizat constituie un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică pe teritoriul lor [a se vedea prin analogie Hotărârea din 12 decembrie 2019, E. P. (Amenințare pentru ordinea publică), C-380/18, EU:C:2019:1071, punctul 37].
- 159 În aceste condiții, la fel ca motivele serioase pentru a aplica dispozițiile privind excluderea prevăzute la articolele 12 și 17 din Directiva 2011/95, motivele întemeiate de a considera un solicitant de protecție internațională drept un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică nu pot fi invocate de autoritățile statului membru de transfer decât în prezența unor elemente concordante, obiective și precise care să permită să se suspecteze că solicitantul în cauză reprezintă un asemenea pericol actual sau potențial [a se vedea prin analogie Hotărârea din 12 decembrie 2019, E. P. (Amenințare pentru ordinea publică), C-380/18, EU:C:2019:1071, punctul 49] și după ce aceste autorități au efectuat, pentru fiecare solicitant al cărui transfer este propus, o evaluare a faptelor despre care au cunoștință pentru a stabili dacă, din perspectiva unei examinări globale a tuturor împrejurărilor proprii cazului individual vizat, există asemenea motive întemeiate.

- 160 Rezultă că dispozitivul prevăzut, în cadrul procedurii de transfer, la articolul 5 alineatele (4) și (7) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 nu autoriza autoritățile competente ale statului membru de transfer să se prevaleze de motive serioase sau întemeiate referitoare la menținerea securității naționale sau a ordinii publice pe teritoriul lor decât în urma unei examinări de la caz la caz a pericolului actual sau potențial pe care solicitantul de protecție internațională vizat îl reprezenta pentru aceste interese. Așadar, el se opunea, astfel cum a arătat în esență și doamna avocată generală la punctul 223 din concluziile sale, ca, în cadrul acestei proceduri, un stat membru să invoce în mod peremptoriu, numai în scopul prevenției generale și fără a stabili un raport direct cu un caz individual, articolul 72 TFUE pentru a justifica o suspendare sau chiar o încetare a punerii în aplicare a obligațiilor care îi revin în temeiul Deciziei 2015/1523 și/sau al Deciziei 2015/1601.
- 161 Aceasta explică motivul pentru care articolul 5 alineatul (2) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, care privea prima fază a procedurii de transfer și enunța obligația statelor membre de transfer de a indica cel puțin o dată la trei luni un număr de solicitanți de protecție internațională care puteau fi transferați rapid pe teritoriul lor, conferea un caracter necondiționat acestei obligații și nu prevedea posibilitatea ca aceste state membre să invoce existența unui pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică pe acest teritoriu pentru a justifica neaplicarea acestei dispoziții. Astfel, inexistența unei identificări, în acest stadiu inițial al acestei proceduri, a solicitanților care aveau vocația de a fi transferați în statul membru vizat făcea imposibilă orice apreciere individualizată a riscului pe care l-ar fi putut reprezenta pentru ordinea publică sau securitatea națională a statului membru menționat.
- 162 În continuare, în ceea ce privește dificultățile pe care le-ar fi întâmpinat Republica Polonă pentru a asigura securitatea națională sau ordinea publică în fazele procedurii de transfer ulterioare asumării de către ea a unor angajamente la 16 decembrie 2016, este necesar să se observe că acestea se referă la începutul perioadei de aplicare de doi ani a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601.
- 163 În această privință, este necesar să se arate, astfel cum s-a amintit deja la punctul 95 din prezenta hotărâre, că un transfer al unui număr important de persoane precum cel prevăzut de Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 este o operațiune în același timp inedită și complexă care necesită un anumit timp de pregătire și de punere în aplicare, în special pe planul coordonării dintre administrațiile statelor membre, înainte ca aceasta să producă efecte concrete.
- 164 În plus, dacă, astfel cum susțin Republica Polonă și Republica Cehă, mecanismul prevăzut la articolul 5 alineatele (4) și (7) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 era inefficient, în special ca urmare a unei lipse de cooperare din partea autorităților italiene, asemenea dificultăți de ordin practic nu sunt inerente mecanismului menționat și trebuiau, dacă era cazul, să fie soluționate în spiritul cooperării și al încrederii reciproce dintre autoritățile statelor membre beneficiare ale transferului și cele ale statelor membre de transfer care trebuia să prevaleze în cadrul procedurii de transfer prevăzute la articolul 5 din fiecare dintre aceste decizii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul, C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631, punctul 309).
- 165 În această privință, este necesar să se observe că reiese din rapoartele privind transferul și relocarea că, deși, la începutul perioadei de aplicare a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601, numărul solicitanților de protecție internațională efectiv transferați era relativ scăzut pentru motivul că, printre altele, anumite state membre refuzau, într-un număr semnificativ de cazuri, să transfere solicitanți de protecție internațională identificați de Republica Elenă sau de Republica Italiană din cauza, printre altele, a pericolului pe care aceștia l-ar fi reprezentat pentru ordinea lor publică sau pentru securitatea lor, această problemă s-a redus treptat ca importanță, iar ritmul transferurilor efectuate a devenit mai susținut.
- 166 După cum rezultă din al optulea, din al unsprezecelea și din al doisprezecelea raport privind transferul și relocarea, statele membre de transfer au putut astfel să efectueze, în anumite condiții, verificări de securitate suplimentare sau chiar sistematice prin intermediul, printre altele, al interviurilor și au avut

- posibilitatea, în ceea ce privește transferurile din Italia, începând cu 1 decembrie 2016, să solicite asistența Agenției Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) pentru efectuarea acestor interviuri, în scopul de a evita ca aceste verificări să continue să încetinească în mod nejustificat procesul de transfer.
- 167 În plus, în ceea ce privește transferurile din Grecia, statele membre de transfer au avut posibilitatea, încă de la intrarea în vigoare a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601, să solicite efectuarea unor interviuri de securitate de către propriii ofițeri de poliție înainte de transfer.
- 168 Aceste măsuri se adăugau la dispozitivul deja prevăzut la articolul 5 din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 pentru a asigura identificarea persoanelor în cauză, în special la alineatele (5) și (11) ale acestui articol, care impuneau prelevarea amprentelor digitale înainte și după transferul lor, precum și transmiterea lor sistemului central Eurodac.
- 169 Rezultă că Republica Polonă și Ungaria nu se pot întemeia pe articolul 72 TFUE pentru a-și justifica refuzul de a pune în aplicare ansamblul obligațiilor de transfer care le erau impuse de articolul 5 alineatele (2) și (4)-(11) din Decizia 2015/1523 și/sau de articolul 5 alineatele (2) și (4)-(11) din Decizia 2015/1601.
- 170 Astfel cum a arătat de asemenea în esență doamna avocată generală la punctele 226 și 227 din concluziile sale, argumentația întemeiată pe coroborarea articolului 72 TFUE cu articolul 4 alineatul (2) TUE nu este de natură să infirme această concluzie. Într-adevăr, nimic nu indică faptul că menținerea efectivă a funcțiilor esențiale ale statului vizate de această din urmă dispoziție, precum aceea de a proteja securitatea națională, nu putea fi asigurată decât lăsând neaplicate Deciziile 2015/1523 și 2015/1601.
- 171 Dimpotrivă, mecanismul prevăzut la articolul 5 alineatele (4) și (7) din fiecare dintre deciziile menționate, inclusiv în aplicarea sa concretă astfel cum s-a dezvoltat în practică în perioadele de aplicare a acestora, lăsa statelor membre de transfer posibilități reale de a-și proteja interesele legate de ordinea publică și de securitatea internă în cadrul examinării situației individuale a fiecărui solicitant de protecție internațională al cărui transfer era propus, fără a aduce însă atingere obiectivului aceluiași decizii care consta în asigurarea unui transfer efectiv și rapid al unui număr important de solicitanți care au în mod clar nevoie de protecție internațională pentru a reduce presiunea considerabilă care se exercita asupra sistemelor de azil elen și italian.
- 172 Prin urmare, motivele în apărare întemeiate de Republica Polonă și de Ungaria pe articolul 72 TFUE coroborat cu articolul 4 alineatul (2) TUE trebuie respinse.

Cu privire la motivul în apărare întemeiat de Republica Cehă pe disfuncționalitatea și pe lipsa de eficacitate de care ar fi suferit mecanismul de transfer prevăzut de Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 în aplicarea sa concretă

Argumentația părților

- 173 Republica Cehă susține că decizia sa de a lăsa neaplicate Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 era justificată de faptul că, în aplicarea sa concretă, mecanismul de transfer, astfel cum este prevăzut de aceste decizii, s-a dovedit a fi în mare parte disfuncțional și ineficient, în special ca urmare a lipsei sistematice de cooperare a autorităților elene și italiene sau a lipsei efective în Grecia sau în Italia, la momentul asumării unor angajamente de transfer, a unor solicitanți de protecție internațională care să aibă vocația de a fi transferați, ceea ce este evidențiat de succesul redus al acestui mecanism în termeni de număr total de transferuri efectiv intervenite.

- 174 În fața amenințărilor pentru siguranța publică pe care le-ar implica transferul de persoane potențial legate de extremismul religios, ar trebui să se asigure că fiecare stat membru de transfer se poate proteja în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) TUE și, mai precis, cu articolul 72 TFUE. Acest principiu s-ar reflecta de asemenea la articolul 5 alineatul (7) din fiecare dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601. Or, în aplicarea sa concretă, mecanismul de transfer nu ar fi asigurat o asemenea protecție a securității publice, din cauza, printre altele, a lipsei unor informații suficiente cu privire la persoanele vizate și a imposibilității de a efectua interviuri în materie de securitate, în condițiile în care ar fi fost vorba despre condiții indispensabile pentru a verifica dacă aceste persoane nu constituie o amenințare pentru securitatea națională sau ordinea publică în statul membru de transfer.
- 175 Din aceasta ar rezulta că asumarea unor angajamente de transfer în temeiul articolului 5 alineatul (2) din fiecare dintre aceste decizii nu ar fi fost decât un exercițiu pur formal care nu a realizat obiectivul de transfer efectiv urmărit de deciziile menționate.
- 176 Prin urmare, Republica Cehă ar fi preferat să își concentreze eforturile pe măsuri de sprijin mai eficiente decât o măsură de transfer, furnizând, atât la nivel bilateral, cât și în cadrul Uniunii, o asistență financiară, tehnică sau de personal celor mai afectate țări terțe și statelor membre situate în prima linie a aflului masiv de persoane care au în mod clar nevoie de protecție internațională.
- 177 Comisia respinge aceste argumente.

Aprecierea Curții

- 178 Cu titlu introductiv, trebuie amintit, astfel cum s-a afirmat deja la punctul 31 din prezenta hotărâre, că, la 5 iunie 2017, Republica Cehă a adoptat Rezoluția nr. 439 prin care acest stat membru a decis să suspende punerea în aplicare a obligațiilor sale asumate în cadrul reuniunii din 25 și 26 iunie 2015 a Consiliului European, formalizate ulterior cu ocazia reuniunii reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului European din 20 iulie 2015 și puse în aplicare prin Decizia 2015/1523, precum și punerea în aplicare a obligațiilor sale care decurg din Decizia 2015/1601 „având în vedere deteriorarea semnificativă a situației în materie de securitate din Uniune [...] și ținând seama de vădita disfuncționalitate a sistemului de transfer”. Este cert că, în niciun moment ulterior în perioadele de aplicare ale fiecăreia dintre deciziile menționate, Republica Cehă nu a ridicat această suspendare.
- 179 În speță, în cadrul apărării sale în procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor care o privește, Republica Cehă se întemeiază pe considerații referitoare la disfuncționalitatea sau la lipsa de eficiență de care ar fi suferit, în aplicarea sa concretă, mecanismul de transfer prevăzut de Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, inclusiv mecanismul specific prevăzut la articolul 5 alineatele (4) și (7) din fiecare dintre aceste decizii, prin care se urmărește să se permită statelor membre să protejeze securitatea națională sau ordinea publică pe teritoriul lor în cadrul procedurii de transfer, ca justificare a deciziei sale de a nu pune în aplicare obligațiile de transfer care îi reveneau în temeiul articolului 5 alineatele (2) și (4)-(11) din fiecare dintre aceleași decizii.
- 180 În această privință, nu se poate admite, în caz contrar permițându-se să se aducă atingere obiectivului de solidaritate inerent Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601, precum și caracterului obligatoriu al acestor acte, ca un stat membru să se poată întemeia, fără a invoca, pe de altă parte, în acest scop, un temei juridic prevăzut de tratate, pe aprecierea sa unilaterală cu privire la pretinsa lipsă de eficiență sau chiar cu privire la pretinsa disfuncționalitate a mecanismului de transfer stabilit prin actele menționate, în special în ceea ce privește menținerea ordinii publice și apărarea securității interne, pentru a se sustrage de la orice obligație de transfer care îi revine în temeiul aceluiași acte.

- 181 Trebuie amintit de asemenea, astfel cum s-a subliniat deja la punctul 80 din prezenta hotărâre, că sarcinile pe care le implică măsurile provizorii prevăzute de Deciziile 2015/1523 și 2015/1601, din moment ce au fost adoptate în temeiul articolului 78 alineatul (3) TFUE pentru a ajuta Republica Elenă și Republica Italiană să facă față mai bine unei situații de urgență caracterizate de un aflux brusc de resortisanți ai țărilor terțe pe teritoriul lor, trebuie în principiu să fie repartizate între toate celelalte state membre, în conformitate cu principiul solidarității și al distribuirii echitabile a răspunderii între statele membre, principiu care, în conformitate cu articolul 80 TFUE, reglementează politica Uniunii în materie de azil.
- 182 În plus, dificultățile de ordin practic în aplicarea Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601 pe care le invocă Republica Cehă nu sunt inerente mecanismului de transfer prevăzut de aceste decizii și nici, de altfel, mecanismului specific prevăzut la articolul 5 alineatele (4) și (7) din fiecare dintre aceste decizii și trebuiau, în conformitate cu ceea ce s-a amintit deja la punctul 164 din prezenta hotărâre, să fie soluționate, dacă era cazul, în spiritul cooperării și al încrederii reciproce dintre autoritățile statelor membre beneficiare ale transferului și cele ale statelor membre de transfer care trebuie să prevaleze în cadrul punerii în aplicare a procedurii de transfer prevăzute la articolul 5 din fiecare dintre deciziile menționate.
- 183 Astfel, pretinsa ineficiență sau pretinsa disfuncționalitate a mecanismului de transfer nu a împiedicat alte state membre să își asume, la intervale regulate, angajamente de transfer și să efectueze transferuri efective ale unor solicitanți de protecție internațională de-a lungul perioadelor de aplicare a fiecăreia dintre Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 și, în mod și mai pregnant, către sfârșitul acestor perioade, ca răspuns la apelul formulat de Comisie în rapoartele sale lunare privind transferul și relocarea de a intensifica ritmul transferurilor înaintea expirării perioadelor menționate.
- 184 Pe de altă parte, unele dintre problemele practice ridicate de Republica Cehă sunt legate de faptul, deja arătat la punctele 95 și 163 din prezenta hotărâre, că un transfer al unui număr important de persoane precum cel prevăzut de Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 este o operațiune în același timp inedită și complexă care necesită un anumit timp de pregătire și de punere în aplicare, în special pe planul coordonării dintre administrațiile statelor membre, înainte ca aceasta să producă efecte concrete.
- 185 În această privință, trebuie de asemenea amintit, astfel cum s-a arătat deja la punctul 166 din prezenta hotărâre, că, în perioada de aplicare a Deciziilor 2015/1523 și 2015/1601, anumite ajustări au fost aduse procedurii de transfer pentru a răspunde în special problemelor de ordin practic menționate de Republica Cehă. Aceasta este situația printre altele în ceea ce privește posibilitatea statelor membre de transfer de a efectua controale de securitate suplimentare în Grecia sau în Italia înainte de transferul solicitanților de protecție internațională, precum și în ceea ce privește posibilitatea oferită începând cu 1 decembrie 2016 de a solicita asistență din partea Europol pentru efectuarea acestor controale de securitate suplimentare în Italia.
- 186 În sfârșit, trebuie respins de asemenea argumentul Republicii Cehe potrivit căruia acest stat membru ar fi preferat să susțină Republica Elenă și Republica Italiană în calitate de state membre din prima linie, precum și anumite țări terțe prin furnizarea altor ajutoare decât transferurile.
- 187 Astfel, din moment ce, încă de la adoptarea lor și în perioada lor de aplicare, Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 aveau un caracter obligatoriu pentru Republica Cehă, acest stat membru era obligat să se conformeze obligațiilor de transfer impuse prin aceste decizii independent de furnizarea altor tipuri de ajutoare Republicii Elene și Republicii Italiene și chiar dacă aceste ajutoare urmăreau de asemenea să reducă presiunea asupra sistemelor de azil ale acestor două state membre din prima linie. În plus, trebuie să se observe că anumite ajutoare erau de altfel impuse prin deciziile menționate sau prin alte acte adoptate la nivelul Uniunii. Asemenea ajutoare nu puteau în niciun caz să se substituie punerii în aplicare a obligațiilor care decurg din Deciziile 2015/1523 și 2015/1601.

- 188 Rezultă că mijlocul de apărare întemeiat de Republica Cehă pe pretinsa disfuncționalitate și pe pretinsa lipsă de eficiență a mecanismului de transfer prevăzut de Deciziile 2015/1523 și 2015/1601 trebuie respins.
- 189 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se constate că:
- prin faptul că nu a indicat la intervale regulate și cel puțin o dată la trei luni un număr adecvat de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați rapid pe teritoriul său, Republica Polonă nu și-a îndeplinit, începând cu 16 martie 2016, obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1523 și al articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601, precum și, pe cale de consecință, obligațiile ulterioare de transfer care îi revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din fiecare dintre aceste două decizii;
  - prin faptul că nu a indicat la intervale regulate și cel puțin o dată la trei luni un număr adecvat de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați rapid pe teritoriul său, Ungaria nu și-a îndeplinit, începând cu 25 decembrie 2015, obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601, precum și, pe cale de consecință, obligațiile ulterioare de transfer care îi revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din această decizie și
  - prin faptul că nu a indicat la intervale regulate și cel puțin o dată la trei luni un număr adecvat de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați rapid pe teritoriul său, Republica Cehă nu și-a îndeplinit, începând cu 13 august 2016, obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1523 și al articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601, precum și, pe cale de consecință, obligațiile ulterioare de transfer care îi revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din fiecare dintre aceste două decizii.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 190 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În temeiul articolului 140 alineatul (1) din același regulament, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.
- 191 Întrucât Comisia a solicitat, în cauza C-715/17, obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta din urmă a căzut în pretenții, se impune ca Republica Polonă să fie obligată să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Comisie. Trebuie să se decidă că Republica Cehă și Ungaria, care au intervenit în susținerea Republicii Polone în această cauză, suportă propriile cheltuieli de judecată.
- 192 Întrucât Comisia a solicitat, în cauza C-718/17, obligarea Ungariei la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta din urmă a căzut în pretenții, se impune ca Ungaria să fie obligată să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Comisie. Trebuie să se decidă că Republica Cehă și Republica Polonă, care au intervenit în susținerea Ungariei în această cauză, suportă propriile cheltuieli de judecată.
- 193 Întrucât Comisia a solicitat, în cauza C-719/17, obligarea Republicii Cehe la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta din urmă a căzut în pretenții, se impune ca Republica Cehă să fie obligată să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Comisie. Trebuie să se decidă că Ungaria și Republica Polonă, care au intervenit în susținerea Republicii Cehe în această cauză, suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

1) Conexează cauzele C-715/17, C-718/17 și C-719/17 în vederea pronunțării hotărârii.

- 2) Prin faptul că nu a indicat la intervale regulate și cel puțin o dată la trei luni un număr adecvat de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați rapid pe teritoriul său, Republica Polonă nu și-a îndeplinit, începând cu 16 martie 2016, obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia (UE) 2015/1523 a Consiliului din 14 septembrie 2015 de instituire a unor măsuri provizorii în domeniul protecției internaționale în beneficiul Italiei și al Greciei și al articolului 5 alineatul (2) din Decizia (UE) 2015/1601 a Consiliului din 22 septembrie 2015 de instituire a unor măsuri provizorii în domeniul protecției internaționale în beneficiul Italiei și al Greciei, precum și, pe cale de consecință, obligațiile ulterioare de transfer care îi revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din fiecare dintre aceste două decizii.
- 3) Prin faptul că nu a indicat la intervale regulate și cel puțin o dată la trei luni un număr adecvat de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați rapid pe teritoriul său, Ungaria nu și-a îndeplinit, începând cu 25 decembrie 2015, obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601, precum și, pe cale de consecință, obligațiile ulterioare de transfer care îi revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din această decizie.
- 4) Prin faptul că nu a indicat la intervale regulate și cel puțin o dată la trei luni un număr adecvat de solicitanți de protecție internațională care pot fi transferați rapid pe teritoriul său, Republica Cehă nu și-a îndeplinit, începând cu 13 august 2016, obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1523 și al articolului 5 alineatul (2) din Decizia 2015/1601, precum și, pe cale de consecință, obligațiile ulterioare de transfer care îi revin în temeiul articolului 5 alineatele (4)-(11) din fiecare dintre aceste două decizii.
- 5) Obligă Republica Polonă să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată în cauzele C-715/17, C-718/17 și C-719/17, și pe cele efectuate de Comisia Europeană în cauza C-715/17.
- 6) Obligă Ungaria să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată în cauzele C-715/17, C-718/17 și C-719/17, și pe cele efectuate de Comisia Europeană în cauza C-718/17.
- 7) Obligă Republica Cehă să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată în cauzele C-715/17, C-718/17 și C-719/17, și pe cele efectuate de Comisia Europeană în cauza C-719/17.

Semnături